

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA—JURISPRUDENȚA—LEGISLAȚIUNE—ECONOMIE POLITICĂ—FINANȚE—SOCIOLOGIE

Director: DEM. I. DOBRESCU
Președintele Uniunii Avocaților din România

COMITETUL DE REDACȚIE:

TR. ALEXANDRESCU <i>Decanul Baroului de Ilfov</i>	AL. CERBAN <i>Profesor la Facultatea de Drept, București</i>	I. G. COHEN <i>Avocat</i>	GR. CONDURATU <i>Avocat</i>	N. JAC CONSTANTINESCU <i>Președ. la Curtea de Apel din București</i>	E. CRISTOFOREANU <i>Dr. în drept dela Roma Avocat</i>
RÉNÉ DEMOGUE <i>Profesor la Facultatea de Drept din Paris</i>	V. DONGOROZ <i>Confer. la Facult. de Drept din Buc. Avocat</i>	D. GĂLĂȘESCU-PYK <i>Profesor Universitar Avocat</i>	ALFRED JUVARA <i>Profesor Universitar Avocat</i>	Dr. ȘT. LADAY <i>Membrii în Consiliul Legislativ</i>	I. GR. PERIȚEANU <i>Avocat</i>
C. SIPSOM <i>Profesor la Facultatea de Drept, București</i>	C. STOEANOVICI <i>Dr. în Drept din Paris Avocat</i>	GR. TRANCU-IAȘI <i>Fost Ministru al Muncii Avocat</i>	P. VASILESCU <i>Profesor Universitar Avocat</i>	AL. VELESCU <i>Dr. în drept din Buc Avocat</i>	ALBERT WAHL <i>Profesor la Facultatea de Drept din Paris</i>

Secretar de redacție: E. C. DECUSARĂ, Dr. în Drept din Paris. Directorul Statisticei Judiciare.

Membrii corespondenți pentru Paris: EDOUARD LEVY și SILVIU KRAINIC, D-ri în Drept, Avocați, Paris.

Membrii corespondenți pentru Polonia: EMIL ST. RAPPAPORT, Președinte la Curtea de Casație din Varșovia.

ABONAMENTUL

Un an p. B-ci, Case com., Autorit.	1400 lei
„ Avocați	1000 „
„ Magistrați	800 „
6 luni prețul de sus pe jumătate	

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ

In lunile Iulie și August

Apare odată la două săptămâni

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția și Administrația

București Strada Artei No. 5

Lângă Palatul Justiției

TELEFON 13/29

Anunțăm că numărul viitor al „Curierului Judiciar“ va apare ca număr jubiliar, cu data Luni 4 Mai 1931, când „Curierul Judiciar“ împlinește 40 ani de existență și apariție regulată.

Acest număr va cuprinde peste 70 pag. și va conține articole din partea tuturilor colaboratorilor din țară și străinătate.

A apărut: în Editura „Curierul Judiciar“. LEGEA CONTRA CAMETEI, comentată și adnotată de D-nii E. Cristoforeanu și R. P. Râmniceanu, avocați cu un bogat material doctrinar și jurisprudențial și însoțite de jurisprudențele române date în materie de dobândă.

S'a pus sub presă și va apare în cursul lunii Aprilie 1931:

CODUL DEBITORILOR. Legislația excepțională în favoarea debitorilor, *Legea cametei, Legea executărilor silite*, etc.

Un comentariu teoretic și practic însoțit de Exp. de motive, Rapoartele, Desbateri parlamentare și Jurisprudența Română și Streină de A. B. Plopul, avocat. Editura „Curierul Judiciar“.

S U M A R

- Curierul lunii Aprilie, de Eugen Petit.
- Observațiuni la legea contractelor de muncă, de avocatul Jaques Moscovici.
- Judecătorul infractorilor minori de pe lângă instanțele din Ardeal, este ofițer de poliție judiciară, de Victor Spioreanu.
- Are judecătorul de ocol rural din Ardeal atribuțiuni de ofițer de poliție judiciară, de Alexandru Râmniceanu.
- Ancheta în futurum, de N. I. Rădulescu, *Recenzie* de avocatul Lucrețiu Bănărescu.

JURISPRUDENȚE:

— Curtea de Casație s. II: *Aurel Florea Pascu și Florea Pascu cu Ion și Tudor Știrbu* (Recurs. Parte civilă. Achitare. Legitimă apărare. Lipsă de motivare juridică. Aprecierea faptelor. Cenzura Curții de Casație. Casare. Efecte).

— Curtea de apel București s. IV: *Uniunea conducătorilor de automobile cu Ministerul de Interne*. (Fixarea tarifului curselor de automobile. În a cărei competență intră, în a Prefecturii Capitalei sau a Primăriei Municipiului?).

— Trib. Iași s. II: *X cu J* (Sechestru judiciar. Când poate fi încuviințat, cu o *Notă* de Profesorul Florin Sion.

CURIERUL LUNEI APRILIE

Afacerea Oustric și Procurorul General din Paris — Noua modificare a legii de organizare judecătorească — Cea mai urgentă judecată penală — Filosofia dreptului — Polemică civilizată — Modificarea procedurii penale — Apoteoză

Afacerea Oustric fiind în cercetarea unei comisii-unei parlamentare, aceasta a decis să asculte și pe d. Donat-Guigue, Procurorul general din capitala Franței. În fața comisiei însă, înaltul magistrat a avut unele rezerve, la care a declarat că este legat de secretul profesional. — Dar, pentru ca nici o umbră de îndoială să nu rămâe asupra atitudinii parchetului în această delicată afacere, d. Donat-Guigue, face o complectă spovedanie în raportul pe care îl adresează șefului său ierarhic, ministrul de justiție Leon Berard, singurul în drept de a aduce din acel raport la cunoștința publică, ceiace va crede de cuviință. Ori d. Berard, a comunicat ziarelor întreg raportul Procurorului general, din cuprinsul căruia rezultă cea mai justificată atitudine. În afacerea Oustric, parchetul general nu a făcut decât să urmeze sugestiile fostului ministru de justiție Raul Peret, convins de corectitudinea și buna oredință a acestuia, care — este adevărat — sfătuia unele rezerve, unele încetinelii chiar, motivate însă de dânsul cu necesitatea de

a nu se sdruncina instituțiile financiare franceze și ruina creditul public.

„Ori, scrie d. Donat-Guigue în raportul său, abia socot că mai este nevoie să adaug că noi aveam o încredere absolută în d. Raul Peret și o stimă fără rezervă pentru un ministru care, fiu de magistrat, magistrat el însuși, fusese de două ori ministru de justiție și președintele Camerei deputaților”.

„Noi nu am fi putut bănui niciodată faptele cari au fost dovedite posterior prin lucrările comisiei de anchetă și mai ales că el era avocatul consilier al lui Oustric”.

..... *Ministru care, fiu de magistrat, magistrat el însuși...* Se poate oare concepe o mai mare garanție de cinste, decât titlul acesta de fost magistrat!

Iată ce înseamnă în Franța și cum este privită în acea țară cu adâncă tradiție, *nobleța de robă*.

Prin acelaș raport, d. Donat-Guigue explică ministrului său, ceia ce trebuie să se înțeleagă prin formula că judecătorul de instrucție este investit *in rem*:

„Exercițiul acțiunii publice are drept fundament „un delict care turbură ordinea publică. De aici urmează că interesul social pretinde reprimarea lui, ori care ar fi autorul. Judecătorul de instrucție este deci „investit, nu de o calificare, nu contra uneia sau mai multor persoane desemnate nominal, dar de un fapt „delictuos pentru care rechizitorul introductiv îi dă „misiunea de a căuta pe toți acei cari au participat, „să stabilească probele și prezumpțiile contra lor, și „să determine calificarea legală a faptelor. Dacă „numele inculpaților sunt arătate în rechizitoriu, a „ceasta se face numai în scop de indicare și pentru a „ușura sarcina judecătorului. Dar magistratul poate, „fără noi rechiziții, să cuprindă în urmărire orice altă „persoană care ar fi participat la delict”.

La noi, Tanoviceanu, (*Procedura Penală*, no. 366 și urm.) este adversar hotărât al acestui sistem, susținând că rechizitoriile nu sunt *in rem, dar in personam*. El crede că constituie o garanție pentru cetățean, ca judecătorul să nu se poată investi singur spre a implica pe cineva într'un proces penal, deci grav, fără consimțământul ministerului public, care este reprezentantul societății.

Noi socotim că odată ce judecătorul de instrucție este investit cu cercetarea *unui fapt* de către reprezentantul societății, primul are datoria să implice pe toți acei cari se vor dovedi că au participat ca autori sau complici la comiterea aceluia fapt. Căci ar fi pericol tocmai dacă s'ar permite ministerului public, care este nu numai reprezentantul societății, dar și acela al unui om politic: ministrul de justiție, să aleagă dintre persoanele implicate, după bunul său plac, pe acele cari trebuie inculpate și pe acele cari urmează a nu fi.

* * *

Modificarea legii de organizare judecătorească, în ceiace privesc unele norme de înaintare la Inalta

Curte de Casație, s'a făcut în cursul luni precedente.

Proiectul a trecut la Camera „*comme une lettre à la poste*”, iar la Senat, după unele observațiuni.

Era un non sens, până acum, necesitatea pe care o impunea legea, ca numirea procurorului general al Inaltei Curți de Casație, să obție în prealabil asentimentul Consiliului superior al magistraturei, pe când această formalitate nu se pretindea pentru președintele și primul-președinte ai aceleiași instanțe. Legea din 1925, care a făcut această excepție pentru cei mai mari *juăcători*, din motivul că în compunerea consiliului superior intră în majoritate magistrați de grade mai mici, a uitat însă cazul celui mai înalt membru al *ministerului public*. Deci, Ministrul care putea numi singur pe șeful instanței de judecată, nu avea dreptul să aleagă pe acela al parchetului! Legea recentă repară această inadvertență. De asemeni se interpretează, spre a nu mai putea da loc pe viitor la discuție, articolele din actuala lege, cari echivalează gradul de prim-președinte al Curții de apel cu acela de consilier la Inalta Curte de Casație, precum și putința pentru ministru de a înainta ca prim-președinte al Curții de Casație pe Procurorul-general al acelei Curți, fără vreo condiție de stagiu în parchet.

„Cum însă, scrie expunerea de motive, procurorul general al Curții de Casație, are acelaș grad cu președintele instanței, iar primii președinți ai Curților de apel au acelaș grad cu consilierii Curții de Casație, logic este ca procurorul general să poată „fi numit președinte, fiind dispensat de stagiu, iar „primii președinți ai Curților de apel să poată fi numiți președinți în aceleași condițiuni ca și consilierii „Curții de Casație”.

Asupra proiectului, Consiliul superior legislativ s. I a dat următorul aviz favorabil, în ședința dela 4 Martie 1931.

„Văzând că prin introducerea dispozițiunii după care președinții Curții de Casație să poată fi re-crutați și dintre primii-președinți ai Curților de apel, excepțiunea echivalărei de stagiu, care până azi „se admisesse prin art. 103 al. II, al legii de organizare judecătorească, numai între instanțele de fond „(prim-președintele și primul procuror al tribunalului Ilfov și Curțile de apel), se estinde și între instanțele de fond și suprema instanță (Curțile de apel și Curtea de Casație).

„Că, introducerea acestei modificări în art. 109 „impune necesarmente și modificarea art. 31 din „lege, spre a înlătura discuțiuni cari s'au născut asupra înțelesului și întinderii noțiunii de asimilare „de care se ocupă art. 31.

„Văzând că prin modificările introduse nu se calcă „nici un principiu constituțional, Consiliul dispune „restituirea proiectului de lege pentru a fi supus „baterilor parlamentare”.

Cum vedem, legea aceasta lămurind, interpretând

și acordând între ele o serie de dispoziții mai vechi, este departe de a avea un caracter *special*, cum s'a susținut pe nedrept.

* * *

Cea mai urgentă judecată penală este realizată de justiția americană.

Grija de libertatea individuală, merge atât de departe peste ocean, încât indivizii arestați după ora 5 seara, sunt judecați chiar în cursul nopții de tribunale anume însărcinate. Procedura este asemănătoare cu cea prevăzută la noi de legea micului parchet.

Judecătorii sunt aleși, iar avocații, în general, oameni tineri la începutul carierei lor. D. J. Joseph-Renaud, literatul francez care a asistat de curând la una din ședințele acestui tribunal de noapte, o descrie astfel :

„Iată judecătorul, în robă neagră. El mă pofteste „politicos să stau lângă dânsul, cași cum ași fi așe„sorul lui. Și ședința începe, într'un tumult de „du-te, „vino” care ar surprinde mult pe unul din cronicarii „noștri judiciari. De altminteri, nu există nici o bară; „inculpatul se apropie de tribunal, întovărășit de un „polițist civil, de al său *lawyer* (apărător), și, dacă „este loc, de martori. Fiecare, la rândul lui, răspun„de la întrebări, protestează, înșiră argumente. A„cești *lawyers* sunt, în cea mai mare parte, băeți ti„neri în veston, puțin îngrijiți, cari nu seamănă de „loc cu avocații noștri.

„Dar deodată dispăre impresiunea stranie pe care „mi-a făcut-o acest tribunal într'adevăr cu mult prea „puțin solemn, căci judecătorul limpezește fiecare „afacere cu o luciditate, o precizie, o repezeală în„tr'adevăr foarte minunate; sentințele lui sunt logice, „omenești, nu pot fi atacate. El desfășură o atenție „care îi scoate broboane de sudoare pe frunte. Aici, „nu s'ar putea înțelege legenda europeană a judecă„torului care dormitează.

„Desordinea acestui tribunal nu este decât apa„rentă, realitatea însă dă încredere tuturor acelor „cari apar înaintea lui”.

Observăm că acest tribunal funcționează noaptea și totuși — cum constată cronicarul — judecătorul este departe de a... închide ochii, măcar așa... câte puțin, din când în când. Ne putem întreba ce s'ar întâmpla la noi, dacă judecătorul cu „legenda europeană” de care se vorbește mai sus, ar fi silit să stea toată noaptea în ședință?

Este cunoscută *butada* unui mare om politic al nostru, față de care partizanii judecătorului unic expunând argumentul suprem ca și cu sistemul pluralității judecătorilor, în realitate tot unul singur te judecă, pe când celalt doarme, acesta le-a răspuns cu o întrebare:

— „Bine, dar dacă pe viitor judecătorul unic care te va judeca, va fi tocmai acela care doarme astăzi!”.

* * *

Filosofia dreptului a început a se preda la facultatea din Nancy pe la 1895; rând pe rând și celelalte universități franceze au dobândit asemenea catedre. La 1899, A. Boistel în al său „*Curs de filosofia dreptului*”, dovedește importanța acestei materii și deplânge împrejurarea că ea nu se predă obligatoriu în toate facultățile franceze.

Abia în 1924, d. Georges Renard, profesor de drept public la universitatea din Nancy, publică sub titlul „*Le Droit, la justice et la volonté*”, cele 12 conferințe de filosofia dreptului ce a făcut la facultatea de drept a acelei universități în 1923. Lucrarea aceasta este urmată de o a doua serie de conferințe, publicate în anul următor, cu un titlu tot atât de sugestiv: „*Le droit, la logique et le bon sens*”.

În 1926, d. Julien Bonnet, profesor la facultatea din Bordeaux, examinând problema dreptului în fața filozofiei, a științei și a moralei, pune la dispoziția studenților un limpede rezumat al întregii materii. „*Introduction à l'étude du droit*”, care a avut în lumea universitară franceză cel mai explicabil succes, alături cu lucrările scolastice ale profesorilor H. Capitant și E. May. Nu putem cită numele autorilor francezi, cari au scris în această materie, fără să amintim cu respect pe acela al profesorului Fr. Geny, pe care prima sa mare operă „*Methode d'interpretation et sources en droit privé positif*” l-a făcut cunoscut în lumea întreagă. Despre această operă, *Salleilles* scria în prefața devenită și ea celebră, că ea cuprinde și desvoltă puternica deviză, inspirată de o idee a lui *Ihering*: „*Prin Codul civil, dar dincolo de Codul civil!*”

Este de orice evidență că și facultățile noastre nu se pot dispensa de cursul filozofiei dreptului și în această privință s'au și făcut primii pași.

Observăm însă că am prefera să vedem că cursul se face cu studenții anului al 3-lea, dacă nu chiar cu cei dela doctorat. Căci această materie trebuie să fie mai mult o concluzie, decât o introducere în știința dreptului.

Numai după ce studentul a ajuns să pătrundă și să fie stăpân pe principiile dreptului pozitiv, cu aplicările sale practice, va putea să se inițieze în teoriile generale, curat abstracte ale dreptului, cu izvoarele și tendințele sale și să facă legătura acestei științe cu celelalte discipline științifice.

Oricum însă, nu ar trebui să se creadă că este vorba de o știință cu totul abstractă, în afară de vreo legătură cu realitatea, adică cu aplicările practice ale regulilor de drept.

Fără a cunoaște aceste principii generale, care țin de filozofia dreptului, juristul nu vede mai departe decât lungul nasului, căci numai cu ajutorul lor el va putea rezolva toate cazurile noi cari se prezintă în practică din cauza evoluției sociale și la cari favoritorii unei legi nu s'au gândit, pentru că ei nu au putut să prevadă viitorul.

Iată de ce aplaudăm cu entuziasm apariția la noi a primei lucrări tipărite de filosofia dreptului, intitulată „Curs de introducere în studiul dreptului”.

Volumul conține prelegerile făcute în această materie de d. Traian Ionașcu, tânărul erudit profesor de drept civil la facultatea din Iași, redactate de harnicul său asistent Gh. Băileanu.

Regula de drept, școalele dreptului, problema dreptului și raportul cu celelalte discipline, metodologia juridică, principiologia dreptului, Statul și serviciul public, sunt unele din subiectele acestor cursuri.

Volumul mai conține și câteva conferințe relative la teoria generală a dreptului, ținute de d. Băileanu, cu prilejul seminarului aplicat.

De cartea aceasta, tipărită pentru studenți, se vor putea folosi, și acei cari au părăsit mai demult băncile facultății, când nu se făceau cursuri de filozofia dreptului — dovedite ca indispensabile în soluționarea problemelor juridice moderne.

O recomandăm călduros tuturor.

* * *

Polemică civilizată. — Mă bucur la „Curierul Judiciar” de cea mai binevoitoare ospitalitate. Totuși, niciodată nu am abuzat în scop personal.

Se prea poate ca atunci când mi-am dat părerea asupra unei *categorii* de funcționari, să fi supărat individual pe *unele persoane* ce compun acea categorie. Astfel s'a făcut că discutând obiectiv o idee, un fapt, o instituție, mi-am atras răspunsuri cu cel mai subiectiv conținut.

Fiecare reacționează, în asemenea împrejurări, după firea sa. Unii anonim, alții prin scrisori semnate, în sfârșit cei mai mulți prin articole.

De cei dintâi nu vorbesc. Pot fi siguri că nu am citit, niciodată, până la capăt proza lor. Cât despre ultimii, unii îmbracă răspunsurile lor într'o formă atât de puțin aleasă, încât direcția acestei venerabile reviste, cu toată autorizarea mea, s'a văzut silită să le refuze înserarea.

Unora și altora le dă acum cel mai frumos exemplu d. Dimitrie I. Ștefănescu, președintele comitetului de revizuire din Cernăuți, prin articolul „Sine ira et studio”, pe care d-sa îl publică în no. 11 din 1931, al acestei reviste.

Din cuprinsul acestui articol, se poate vedea cum reacționează un om inteligent, cultivat, fin, atunci când el dorește să combată o părere pe care nu o crede întemeiată și care îl atinge personal.

Oricare ar fi ideile mele despre comitetele de revizuire, d. Ștefănescu m'a convins că d-sa oricum ar funcționa și oriunde s'ar afla d-sa a rămas tot *magistrat*.

Căci numai un magistrat adevărat, poate păstra atâta măsură și da dovadă de cele mai alese calități

sufletești, chiar atunci când, pe drept sau pe nedrept, se simte personal jignit.

* * *

Modificarea procedurii penale este cea mai recentă operă a „Consiliului superior legislativ”. Această înaltă și utilă instituție, nu șomează nici chiar pe aceste timpuri de șomaj universal.

Ea merge înainte, pregătind, elaborând, noile reforme necesitate de evoluția socială. Este un adevărat roi de albine lucrătoare, în care fiecare își îndeplinește atribuțiile cu cea mai desăvârșită conștiințiozitate...

Așa cum se prezintă însă noul ante-proiect de procedură penală, în totalul său, ne face impresia că merge prea departe cu apărarea celor inculpați, pentru o țară în care judecata penală s'a dovedit a fi cu mult prea indulgentă. Dreptul de apărare este un drept natural și trebuie respectat. Când însă respectul acesta merge prea departe, se trece dincolo de dreptul de apărare, în domeniul acelor cari pretind dreptul de a comite infracțiuni.

O altă observație ce avem de făcut, este că proiectul conține serii întregi de amănunțimi, unele cari sunt dela sine înțelese constituind evidente de rațiune și altele cari ar putea cel mult face parte din regulamentul de aplicare a unei legi. Din pricina acestor amănunte, principiile generale, directivele importante ale legii, devin întrucâtva estompate, disparând relieful lor.

În schimb e foarte bună ideea de a se îngloba în cuprinsul unei singure legi de procedură penală, toate legiurile adjutante ei, cari până acum compuneau corpuri aparte, dar cari în realitate nu trebuie să formeze decât unul singur. Se face astfel un mare pas înainte, spre unificarea și limpezirea labirintului nostru legislativ.

Iată inovațiile principale ale acestui anteproiect:

Judecătorul penal, ori când ar urma să tranșeze o chestiune prejudicială civilă, are *facultatea* de a suspenda judecata, trimițând dosarul instanței civile pentru a se pronunța mai întâi asupra acestei chestiuni.

Recursurile în contra cărților de judecată în ultima instanță se judecă de tribunale, iar acele în contra hotărârilor tribunalului în ultimă instanță se judecă de Curțile de apel.

Un judecător se poate recuza sau abține și pentru motive personale, cari nu sunt prevăzute de lege printre motivele de recuzare.

Când părțile sau ministerul public dovedesc că nu au putut exercita un drept în termenele prevăzute de lege din cauză de forță majoră, instanțele au posibilitatea să acorde o singură repunere în termen, în cursul unui proces. Se aseamănă cazurilor de forță majoră și acela în care se dovedește că partea nu a avut cunoștința de comunicarea ce i s'a făcut în lipsă,

din pricina unui fapt întâmplat fără culpă sau neglijență din partea sa.

La instrucție inculpatul are dreptul la un singur apărător, cu care poate comunica liber după luarea primului interogator, în afară de cazuri excepționale când judecătorul poate interzice acuzatului orice comunicare cu apărătorul său, timp de 10 până la 20 zile.

Apărătorul poate asista pe inculpat atât în cursul cercetărilor, cât și la ultimul interogator înainte de sfârșitul instrucției, având dreptul să prezinte observațiuni scrise sau verbale.

La judecată, în materie de crimă, acuzatul poate fi apărat de trei avocați, inculpatul pentru delict, numai de doi.

Martorii cari au jurat la instrucție, nu mai repetă jurământul la instanța de judecată.

Publicarea actelor de instrucție, este interzisă sub sancțiunea prev. de art. 590 c. pen., înainte de darea ordonanței definitive; de asemenea nu se poate publica numele judecătorilor, nici părerea lor în verdictele sau hotărâri.

Legea permite sechestrul asigurător în materie penală, pentru pretenții de despăgubiri civile și corpurile delictive.

Atunci când hotărârea instanței penale implică nulitatea totală sau parțială a unei obligațiuni juridice, acea obligație urmează a fi declarată fără valoare de judecata penală.

Partea civilă trebuie să anticipeze cheltuielile necesitate de acte cari se fac la cererea ei în cursul instrucțiunii sau judecăței; ea anticipează toate cheltuielile în cazuri în cari acțiunea publică a fost pusă în mișcare prin reclamație directă la instrucție sau la instanța de judecată penală.

Procurorii au rolul covârșitor în cercetarea și instruirea faptelor penale. ei dau direcțiunea cercetărilor, controlează mersul lor, felul de procedare al autorității care cercetează. Ei pun concluzii atunci când socot că arestarea unei persoane este necesară.

În partea finală a instrucției, procedura devine contradictorie; odată ce judecătorul sozoate instrucția terminată, el comunică atât inculpatului cât și reclamanului ce elemente anume a adunat, la care părțile pun avocații lor, pot formula observațiuni.

Afară de autorizarea expresă a camerei de consiliu, — organ nou creat — instrucția unei afaceri nu poate dura mai mult de 40 zile.

Odată ce instrucția este definitiv terminată, dosarul este trimis tribunalului, care, în camera de consiliu ia afacerea în deliberare și decide dacă este locul ca ea să fie clasată sau urmează să se deschidă acțiune publică.

Tot cursul judecăței se urmează de aceiași judecători cari au început dela prima ședință. (Ce resursă de nesfârșite amânări!).

Dacă părțile contestă exactitatea conținutului pro-

cesului verbal al debaterilor, în ceiace privește împrejurările esențiale în soluționarea afacerii, instanța superioară le poate acorda contra probă relativă la acel conținut.

Curtea cu jurați se compune din 3 magistrați, dintre cari președintele este consilier al Curții de apel și din 7 jurați; în urnă se pune numele a 15 jurați.

Chestiunile se descompun toate astfel :

1. Acuzatul a săvârșit cutare crimă, în toate circumstanțele cuprinse în actul de acuzare.

2. Acuzatul este culpabil de faptul săvârșit. Pentru orice circumstanță agravantă sau scuză legală se pun întrebări speciale.

Președintele Curții deliberează împreună cu jurații, iar aceștia din urmă delegă doi dintre dânsii, cari hotărăsc la un loc cu magistrații asupra pedepsei de aplicat.

La tribunale, inculpatul achitat poate face apel și pentru motivele pentru care a fost achitat, dacă acesta nu-i convin.

Toate căile de atac se pot exercita de soț pentru soție, de părinte pentru copil. Apelul făcut de către unul dintre inculpați, folosește tuturor celorlalți co-inculpați.

Când condamnatul face cerere de grațiere, executarea pedepsei se poate suspenda, cel mult timp de 6 luni. Pedepsa la închisoare se poate substitui printr'o executare de muncă.

Dementul achitat, se internează într'o casă de sănătate.

Capitole speciale sunt consacrate: revizuirii, daunelor cuvenite victimelor erorilor judiciare, contestației la executare.

Cazurile în cari executarea poate fi amânată pe cale administrativă, sunt anume prevăzute.

Pentru judecarea infractorilor copii și adolescenți se creiază o instanță specială, în compunerea căreia pot intra și anume femei de bine, cari s'au dovedit devotate educației publice a copiilor.

De asemenea legea indică amănunțit procedura realității, obligând pe acela care o pretinde, să justifice modul în care a dobândit averea lui.

Liberarea condițională, procedura extradărei, amnistia și grațierea, cazierul judiciar, sunt înglobate în dispozițiile acestui cod.

În sfârșit, în caz de achitare, legea acordă despăgubiri persoanei care a fost deținută pe nedrept.

Acestea sunt punctele principale, pe care le spicuiim din proiect. Nu avem nici intenția, nici puțința, unei discuții amănunțite.

Evident că unele inovații sunt în afară de orice critică.

În general însă, avem impresia unei relaxări a presiunii, care nu poate fi justificată, din pricina cunoscutei noastre indulgențe în materie penală, ce se

manifestă astăzi prin nesfârșite amânări și — mai ales — prin foarte multe achitări.

Redactorii proiectului au luat ce au crezut că este mai bun din legiurile rusești, ungare și austriace și nici nu puteau face altfel într'o legislație cu scop de unificare ca aceasta. De aceea, cu tot aspectul ei revoluționar, — pentru că dăruiește aproape întreg sistemul nostru actual de represiune penală cu care ne-am desprins, și îl înlocuiește un altul în mare parte străin de noi cei din vechiul regat, — noul proiect nu poate fi considerat decât cu un pas înainte pe calea evoluției normale în România mare de astăzi.

Astfel fiind și sub rezerva unor modificări cari de sigur că i se vor face, înainte de a fi transformat în lege, anteproiectul noului cod de procedură penală, este binevenit.

* * *

Apoteoză. — Furtuna s'a liniștit, de parcă nu ar mai fi fost. Curcubeul este la orizont. Zile bune se arată în marea noastră familie.

Acelaș soare, limpede și înviorător, luminează bolta templului justiției, la care lumea privește cu deplină încredere. Pentru mulțimea justițiabililor, nu are nici o importanță faptul că el se numește astăzi Dimitrie Volanschi și că el purta eri numele de Victor Romniceanu, Corneliu Manolescu-Râmnicianu, G. Buzdugan, Oscar Nicolescu sau Ion Stambulescu ?

Mai sunt și alții — de sigur, căci îi cunoaștem cu toții, — demni de aceeași strălucire. Cum însă numai unul poate fi alesul, ceilalți nu se pot simți cu nimic diminuați.

Intr'un singur caz, revolța noastră sufletească nu ar putea fi biruită. Atunci când s'ar aviza cineva, oricine ar fi el, să rupă lanțul tradiției, pentru a pune în locul verigilor de aur din trecut, una din metal ordinar.

Aceasta însă, nu se va face.

EUGEN PETIT.

P. S. — În momentul de a încheia acest curier, primesc un foarte important studiu asupra „Comercianților, în ante-proiectul Codului Comercial”, datorit d-lui Paul I. Demetrescu, distinsul membru din comisiunea pentru unificarea legislației comerciale.

Il voi analiza cu plăcere într'un număr viitor.

O altă chestiune de actualitate aceea a dreptului advocaților de a interveni la autoritățile administrative pentru clienții lor va fi mai pe larg discutată în „Curierul nostru” pe luna Mai.

Pentru moment putem spune că împărtășim în totul modul de a vedea al baroului de Ilfov, fiind de părere că atunci când o persoană nu vrea sau nu are putința să se înfățișeze singură înaintea vreunei autorități, de orice natură, acea persoană să aibă puțința de a fi asistată sau chiar a se înfățișa printr'un procurator, care să fie avocatul ei. Numai ast-

fel interesele particularilor vor putea fi pe deplin salvagardate, punându-se în acelaș timp capăt și mulțimei desgustătoare de misii disqualificați cari furnică pe lângă unele autorități.

E. P.

OBSERVAȚIUNI LA LEGEA CONTRACTELOR DE MUNCĂ

Prima lege care reglementează în România contractul de muncă este cea din 5 Aprilie, 1929. Până atunci se aplicau în această materie principiile generale de drept (art. 998, 1412 c. civ.).

Această lege — venită destul de târziu — cuprinde în genere toate dispozițiunile și ipotezele cari privesc un astfel de contract și în cele 4 titluri, legiuitorul a căutat să fie cât mai complet în reglementarea contractelor de ucenicie, individual, de echipă și colectiv.

Nu putem însă înțelege rațiunea unor dispozițiuni și anume acele cuprinse în art. 76 și 78.

Din textul art. 78 rezultă că un contract de muncă individual care are o durată nedeterminată, poate fi denunțat oricând cu un preaviz de 14 zile. Este prin urmare lămurit că atunci când unui patron îi merge bine sau chiar comerțul îi progresează, el poate concedia un salariat al său cu singura obligație de a-i face preavizul sus arătat.

Dacă însă unui patron îi merge rău și se vede nevoit să închidă stabilimentul sau să înceteze comerțul din orice cauze atunci se întâmplă un fapt bizar: art. 76 prevede că într'un astfel de caz, salariatul își păstrează dreptul asupra salariului pe luna în curs și pe luna următoare.

Care e rațiunea și unde e echitatea? Dacă îți merge bine și dorești să concediezi un salariat, îi plătești salariul pe 14 zile; dacă îți merge rău și trebuie să încetezi comerțul la mijlocul unei luni, trebuie să plătești salariul pe 45 zile. Logic era să fie invers, dar cum nici alte legiuri din cari s-a inspirat legiuitorul nostru nu prevăd un termen mai mare de 14 zile, era logic și echitabil ca și în cazul încetării unui comerț, preavizul să fie tot de 14 zile.

Nici din expunerea de motive, nici din rapoartele de la Camera și Senat nu se vede vreo justificare a dispozițiunilor din art. 76. O modificare a acestui text se impune.

O a doua dispoziție nejustificată o conține însuși art. 78 care prevede un preaviz de 14 zile, unic și invariabil indiferent de vechimea și timpul cât a prestat serviciul.

Când e vorba de funcționari din industrie și comerț — așa zișii funcționari intelectuali — legiuitorul a prevăzut în art. 93 un preaviz care crește în raport cu anii de serviciu și cu drept cuvânt, expunerea de motive spune” având în vedere caracterul de stabilitate mai accentuat... considerând că este neomenos de a concedia pur și simplu un salariat care a servit ani de-a rândul în aceeași întreprindere, care s'a legat poate și sufletește de ea, s'a fixat termene variabile în raport cu vechimea, etc.

Dar pentru cealaltă categorie de salariați (neintelectuali) nu se pun aceleași considerații? Aceștia nu se leagă și ei sufletește de întreprindere după o vechime de 20 ani? Pentru ei nu este tot atât de neomenosă o concediere pură și simplă și nu există nici o justificare.

S'ar părea că art. 37 care definește contractul individual de muncă, ne lămurește. Din definiție rezul-

tă că un astfel de contract trebuie să aibă o durată determinată. In acest caz preavizul de 14 zile nu este numai justificat, dar chiar inutil, pentru că expirarea termenului desființează și contractul. Această definiție nu este însă cea exactă, pentru că un astfel de contract poate avea și durată nedeterminată și dovadă este art. 78 care spune: „contractul individual de muncă cu durată nedeterminată poate fi denunțat cu un preaviz de 14 zile”.

Hotărât că legiuitorul a fost nedrept. El trebuia să acorde și salariaților neintelectuali termene de preaviz variabile în raport cu vechimea, căci unde este echitatea ca unuia cu 20 ani vechime să-i acorzi aceeași despăgubire sau preaviz ca altuia cu 3 luni vechime.

Este adevărat că nici alte legiuri nu prevăd termene variabile pentru această categorie de salariați (ungară 15 zile, austriacă 14 zile) dar acesta nu este motiv ca să se creieze inechități, numai pentru a copia pe alții.

Se poate că o astfel de discuție nu ar trebui deloc să se pună, dacă legiuitorul ar fi făcut o demarcație între funcționarii intelectuali și neintelectuali. Astăzi nu se știe dacă un supraveghetor, un mecanic sau un masinist, sunt salariați intelectuali sau nu. Chestiunea este lăsată la aprecierea patronului și a instanțelor de judecată. Am văzut un caz când o judecată a spus că un focar, care nu face decât să pună lemne în cuptor, are serviciu intelectual și nu cade în categoria celor cu preaviz de 14 zile, altă judecată a decis că un tâmplar nu face serviciu intelectual și prin urmare i se cuvine preaviz de 14 zile. Ambele cazuri au fost bine judecate, fiindcă legea nu numai că nu face demarcație, dar nu face nici vre-o definiție, chestiunile trebuind să se judece de la caz și după apreciere.

Nu mai discutăm abuzul unor patroni cari fixează ca neintelectuali pe majoritatea din salariați, pentru a le plăti despăgubiri mai mici.

De aceia socotim că la o viitoare modificare a legii va trebui să se țină seamă de aceste considerații, făcându-se în primul rând o demarcație între salariați intelectuali și neintelectuali, iar în al doilea rând să se țină seamă că și aceștia din urmă au „suflet” cu care se leagă de întreprinderile în cari servesc zeci de ani.

JACQUES MOSCOVICI

Avocat

Judecătorul infractorilor minori de pe lângă instanțele din Ardeal, este ofițer de poliție judiciară?

În Ardeal, este și azi în vigoare, legea VII din anul 1913, lege prin care s'au înființat instanțele pentru judecarea infractorilor minori — dela vârsta de 12—18 ani — astfel că la fiecare tribunal și chiar la unele judecătorii, funcționează, o astfel de instanță.

Judecătorul însărcinat cu judecarea infractorilor comise de minori este „judecătorul minorilor” și conform art. 2 din lege, el este desemnat pe timp de 3 ani de către Ministerul de Justiție, dintre judecătorii instanței, la care este formată instanța minorilor.

Acest judecător, are menirea — în afară de judecarea infractorilor minori — să se ocupe cu privigherea minorilor, să controleze modul cum funcționează societățile de patronaj, iar în caz de nevoie, să ia măsuri, chiar și contra infractorilor cari n'au împlinit vârsta de 12 ani.

Atribuțiunile jud. min. sunt desemnate prin legea

VII din 1913 și prin ord. Min. de Justiție maghiar no. 56000 din 1913.

Art. 15 din legea despre instanța minorilor prevede că judecătorul minorilor, de obicei (în urma propunerii parchetului) *ordonă* și chiar *conduce* cercetarea, având în cursul cercetării, aceleași drepturi pe cari procedura penală le dă *judecătorului de instrucție*. Și în legătură cu acest articol referitor la drepturile pe cari legea le conferă judecătorului minorilor, vrem să ne ocupăm.

Cari sunt aceste drepturi pe cari proced. penală le dă judecării instructor? Evident că cele cuprinse în procedura penală ardeleană. Ori, azi ne găsim într-o situație, deosebită de aceia din 1913, când legea VII s'a pus în aplicare, pentru că prin art. 315 din legea de organizare judecătorească, publicată în Monitorul Oficial no. 84 din Aprilie 1925, dispozițiile pr. pen. române, relative la poliția judiciară, atribuțiunile Ministerului public, ale judecătorilor de instrucție, etc... s'au extins pe ziua de 1 Septembrie 1925, pe întreg teritoriul țării, iar art. 320 al. II legea de org. jud., spune: „sunt asemenea abrogate acele părți din procedurile penale și alte legi, ordonanțe și decrete... privitoare la organizarea Ministerului public, precum și acele privitoare la judecătoria de instrucție, etc.

Care este deci situația judecătorului minorilor?

Legea VII din 1913, despre instanța minorilor este în vigoare, însă dispozițiile procedurii penale ardelene referitoare la judecătorul de instrucție sunt abrogate, așa că întrucât art. 15 din legea VII din 1913, conferă judecătorului minorilor, în *cursul cercetărilor*, aceleași drepturi pe cari pr. pen. le dă judecătorului de instrucție, ar urma ca acest judecător, să aibă aceleași drepturi pe cari pr. penală română le dă judecătorului instructor. Prin extinderea unor dispoziții din proced. pen. română în Ardeal, și judecătorii de instanțe din Ardeal, au devenit ofițeri de poliție judiciară — calitate pe care n'o aveau înainte — așa dar, judecătorul infr. minori care conform articolului 15 din legea minorilor, în cauzele infractorilor minori, are aceleași drepturi pe cari pr. pen. le dă judecării instructor, este el ofițer de poliție judiciară?

Cum judele minorilor, este însărcinat cu *cercetarea, urmărirea* și cu judecarea infr. minori, rolul lui este asemănător, cu al judecătorilor de ocoale din vechiul regat (art. 54 leg. j. o.) cari sunt ofițeri de poliție judiciară.

Dar judecătorul minorilor, dacă face parte dintre magistrații unei judecătoriai, nu poate fi ofițer de poliție judiciară, căci legea jud. de ocoale din vechiul regat, nu este extinsă în Ardeal, iar dacă jud. minorilor este unul din magistrații unui tribunal, de asemenea nu poate fi ofițer de poliție judiciară, deoarece disp. art. 14—20 pr. pen. rom., deși sunt extinse în Ardeal, aceste articole enumerând pe ofițerii de poliție judiciară, nu enumeră și pe judecătorul minorilor, căci legea minorilor, nu este cunoscută în legislația penală a vechiului regat.

Iată deci, că în Ardeal, judecătorii minorilor, în sfera activității lor, au atribuțiuni identice, cu ale judecării instructor, dar nu sunt ofițeri de poliție judiciară, nefiindu-le conferită această calitate prin nici un text de lege.

Dacă unificarea legislației penale, va menține instanța minorilor, credem că și rolul judecătorului minorilor, va fi clarificat.

VICTOR SPIREANU,

Judecător de ședință Trib. Hunedoara

Are judecătorul de ocol rural din Ardeal atribuțiuni de ofițer de poliție judiciară ?

Iată o chestiune care — în stadiul de azi al legiuirilor în vigoare în Ardeal, — nu poate fi soluționată credem, decât în sens afirmativ, dacă ținem să rămânem în concordanță atât cu litera legii, cât și cu spiritul ei.

Intr'adevăr, până la 1925, adică până la data extinderii în întreaga țară a dispozițiilor din procedura penală română, relative la poliția judiciară, etc., — chestiunea era simplă atât pentru vechiul Regat unde existau dispozițiuni categorice în art. 54 l. j. o., cât și pentru Ardeal unde se găseau în vigoare — și deci aplicabile — dispozițiunile art. 86, 94, 95, 98, etc. proc. penală maghiară. Deci de unde până la acea dată nici o discuție nu era cu putință căci afirmativa se impunea cu tărie în temelul textelor enunțate, dela 1925, cu prilejul unificării acelor dispozițiuni din procedura penală română cari — în urma unei practice și experiențe îndelungate în vechiul regat — s'au dovedit a fi, dacă nu excelente, în orice caz mult superioare dispozițiilor corespondente din legiuirile fostei monarhii, — controversa se naște și provoacă mari dificultăți în practica judecătorească.

Toată chestiunea se reduce însă la acea de a se lămurii: Dacă prin art. 320 (devenit 318 în urma modificărilor ulterioare) al legii de organizare judecătorească din 1925, sunt sau nu abrogate dispozițiunile art. 86, 94, 95, 98, etc. din pr. pen. ungară, cari se găsesc cuprinse în partea codului maghiar înlocuită prin dispozițiunile din proc. pen. rom. Mulți comentatori și juriști din Ardeal, pentru simplificarea și ușurarea interpretării, s'au mulțumit a suprima integralmente din codul de proc. penală maghiar, părțile privitoare la organizarea ministerului public și pe acelea privitoare la judecătoria de instrucție și camerele de punere sub acuzare, — și a le înlocui cu dispozițiunile corespunzătoare de proc. penală română, socotind că aceasta a vrut să înțeleagă legiuitorul dela 1925 și trăgând de aci concluzia falsă că judecătorul de ocol rural din Transilvania nu poate împlini oficiul de ofițer al poliției judiciare.

Pentru a lămurii discuția socotim că nu e inutil să pipăim textul din legea de org. jud., al cărui cuprins este următorul: „*Sunt abrogate acele părți din procedurile penale și alte legi, ordonanțe și decrete din circumscriptiile Curților din Brașov, Cernăuți, Cluj, Oradea-Mare, Timișoara, Târgul-Mureș, privitoare la organizarea Ministerului public, precum și acele privitoare la judecătoria de instrucție și Camerele de punere sub acuzare, în toate dispozițiunile contrare legii de față*“.

Din reproducerea acestui text se vede lămurit că singura interpretare logică și juridică este aceea care chiar în stadiul de azi al procedurii penale ardelenne, ne conduce fatal la concluzia că trebuie să acordăm, fără ezitațiune judecătorului de ocol rural din Transilvania asemenea atribuțiuni. Intr'adevăr este inadmisibil raționamentul potrivit căruia se deduce că prin întrebuintarea cuvintelor „*acele părți*“ legiuitorul a înțeles să abroge chiar părți, adică porțiuni întregi din legea ungară, așa cum s'ar părea că litera legii spune, porțiuni în cari s'ar găsi înglobate și articolele cari ne preocupă. Interpretarea corectă și conformă cu spiritul și economia legii este și rămâne numai aceea potrivit căreia articolul amintit nu abrogă integral ca-

cele dispozițiuni din ele cari ar fi „*contrare legii de față*“.

Următor raționamentului de mai sus, trebuie să observăm că mai sunt și alte numeroase articole în codul de proc. pen. maghiar, cari — deși cuprinse în capitolul privitor la organizarea Ministerului public, — totuși prin noua lege sunt numai modificate, nu abrogate. În această situațiune se mai găsesc ar. 1, 2, 4, 5, 13, 41, 46 și 65 pr. pen. ungară, cari fiind *in parte* contrarii dispozițiilor din pr. pen. rom., extinse, au fost numai modificate în acele părți. De altfel este chiar în spiritul legilor noastre interpretarea de mai sus, căci este știut că unul din motivele pentru cari legiuitorul dela 1907 s'a văzut obligat ca — violând serioase principii juridice și constituționale chiar — să acorde atribuțiuni de ofițer de poliție judiciară judecătorului de ocol rural, a fost că la sate lipsea un personal selecționat care să poată îndeplini asemenea importante oficii. Aceste cauze n'au dispărut, ci din contra s'au accentuat, astfel că este peste putință să admitem că, — găsind asemenea instituțiuni legiferate în codurile teritoriale alipite, — legiuitorul nostru, fără nici o rațiune serioasă, a refuzat a le adopta și a unifica astfel aceste instituțiuni cari, cu toate criticile acerbe ce au înfrunat, și-au făcut cu prisosință doavda necesității lor.

Nu este mai puțin adevărat însă că, urmând aceeași logică, vom refuza judecătorului de ocol rural din Ardeal, împlinirea unor anumite acte și măsuri, pe cari colegul său din vechiul regat le poate îndeplini în exercitarea atribuțiilor de ofițer de poliție judiciară. Astfel, judecătorul de ocol rural din Ardeal nu se poate sesiza decât numai printr'o plângere sau denunț, fiindu-i interzis a se sesiza din oficiu și deci — ca un corolar al acestei interdicții — el nu are dreptul de a *descoperi* infracțiunile, drept care — potrivit art. 13 pr. pen. rom., — știm că este unul din atributele caracteristice ale ofițerului de poliție judiciară ordinar. În al doilea rând, el nu are dreptul să emită mandate de arestare, dreptul lui în această materie reducându-se la acea de a deține pe infractor maximum 48 ore și apoi să-l înainteze Parchetului, împreună cu actele dresate. O altă restricție ar fi că el nu poate pune în mișcare acțiunea publică, acțiune care rămâne și pe viitor atributul exclusiv al Parchetului. Aceasta din urmă însă, a fost credem înlăturată prin „*Legea pentru suprimarea funcțiilor de Minister public pe lângă judecătoriile din Transilvania și Bucovina*“, — care prin art. 3 dispune că judecătorul de ocol este sesizat cu judecarea infracțiunilor de competența sa, cari emană *dela orice autoritate*. Prin acest „*orice autoritate*“ s'a înțeles desigur și judele de ocol însuși, care deci va putea și în Ardeal să pună în mișcare acțiunea publică, investindu-se el însuși, în urma cercetărilor și actelor ce dresază în cauzele de competența sa, — fără să mai fie obligat ca până acum, — de a trimite actele încheiate Parchetului, pen-truca acesta să dispună de e sau nu locul la trimitera infractorului în judecata judecătorului care a instrumentat.

Acestea zise, conchidem că nu putem refuza nici pe viitor, după cum nici în trecut nu se putea refuza judecătorului de ocol rural din Ardeal, anumite atribuțiuni de ofițer de poliție judiciară, decât numai nesocotind dispozițiunile destul de clare din legile de cari am amintit mai sus.

ALEXANDRU ROMNICEANU

Magistrat

RECENZIE

ANCHETA ÎN FUTURUM, de Nicolae I. Rădulescu*).

În ultimul timp cercetările se îndreaptă stăruitor în materia procedurii civile, căreia până mai acum câtăva vreme nu i se da importanța pe care o are în realitate.

D-l N. I. Rădulescu, dând o prețioasă contribuție la opera ce urmează să vină după studiul acțiunilor posesorii primit cu aprecieri frumoase, prezintă studiul istoric, legal, doctrinar și jurisprudențial al anchetei în futurum.

Indicându-ne origina ei în dreptul vechiu Francez și în dreptul canonic, ne arată sfera restrânsă de aplicațiune, privind proba valoroasă din acea vreme, a martorilor.

Aruncă o privire asupra dreptului francez actual remarcând lacuna însemnată rezultată din tăcerea textelor în ce privește ancheta, provenită din ordonanțele lui Ludovic XIV din 1667, care o înlătură formal.

Se oprește cu deosebire la studiul legislației Germane, care a fost izvorul de inspirație al legiuitorului român din 1900 și este baza legiuirilor aplicate în Bucovina și Transilvania și a codului Rus, aplicabil în Basarabia.

Stabilind superioritatea acestei legislații, care dă anchetei în futurum o sferă de aplicabilitate mare, critică însă autonomia, lipsa de legătură a anchetei de acțiunea principală precum și lipsa unei căi de recurs uniformă pentru ambele părți. Trece apoi la legislația noastră a căruia laconism a fost completat de străduințele doctrinei și jurisprudenței.

Critică păcatul jurisprudenței de a oșcila în soluții, dând de multe ori pe accia care nu corespunde progresului Instituției.

D-sa în încheierea lucrării în „de lege Ferrenda“, prin concursul elementelor culese din legislația germană, supuse rectificărilor sugerate în cursul tratării lor, cu cele din legislația noastră, întregite de indiciile cele mai bune ale jurisprudenței, ne dă în câteva articole un tot armonios, care împacă principiul urgenței procedurii, al contradictoriului, al principiilor fundamentale de procedură civilă și al interesului părților.

Această lucrare este de o reală utilitate, aruncând o lumină completă asupra principiilor de bază a unei instituții în plin progres.

LUCREȚIU BĂNĂRESCU
Avocat

INALTA CURTE DE CASAȚIE S. II

Audiența dela 9 Decembrie 1929

Președenția d-lui C. CHISELIȚĂ Consilier

Tudor și Maria Știrbu cu Aurică Florea Pascu și alții
Decizia penală No. 8007

Recurs. Parte civilă. Achitare. Legitimă apărare. Lipsă de motivare juridică. Aprecierea faptelor. Cenzura Curței de Casație. Casare. Efecte.

O deciziune nu este juridicește motivată când cuprinde numai o înșiruire vagă a pretinselor dovezi, ci este necesar și obligator ca elementele care constituie suportul convingerei să fie analizate, deducându-se dintrânsele consecințele logice prin care judecata tinde ca să ajungă la o anumită soluțiune.

Deși aprecierea probelor și a chestiunilor de fapt este de atributul suveran și exclusiv al instanțelor de fond, totuși aceste instanțe pentru a da o hotărâre motivată, au îndatorirea de a arăta considerațiunile pentru care abandonând o apreciere, o înlocuiește prin alta contrarie celei dintâi.

Fără o asemenea motivare, care să se conforme principiilor de mai sus, hotărârea este lipsită de bază legală și pune în imposibilitate pe instanța supremă — Curtea de Casație — ca să-și poată exercita controlul și cenzura asupra ei.

S'au ascultat d-l avocat Hilard din partea recurenților și d-l avocat Toni Iliescu din partea intimaiilor.

Curtea, deliberând

Asupra motivului I astfel formulat:

Nemotivare, omisiune esențială, denaturare, eroare grosieră de fapt, rea aplicațiune a art. 58 cod. penal, exces de putere.

Prin singurul său considerent, Curtea de Apel săvârșește o nemotivare, nearătând cari elemente anume precizate au putut determina convingerea sa că, crimele inculpatului Aurică Florea Pascu, de omor asupra lui Ion Știrbu și derănire cu infirmitate permanentă și incapacitate definitivă de lucru asupra lui Tudor Știrbu, merită a fi apărute prin scuză legitimei apărări. Curtea referindu-se, fără nici o altă precizare la actele instrucțiunii, depozițiunile martorilor audiați în prima instanță și în pel, la constatările făcute de Tribunal și Curte (la decizia no. 250 din 924) care au adus la condamnarea inculpatului, omite însă a arăta eroarea celorlalte instanțe, și nu invoacă nici un motiv nou, neavut în vedere de acele instanțe, și care ar fi putut determina propria sa convingere în achitarea inculpatului.

În afară de nemotivare și omisiune esențială prin nearătarea elementului determinant al achitărei de către Curte, după însușirea constatărilor și considerentele celorlalte instanțe care au condamnat: Curtea de Apel, referindu-se la actele instrucțiunii, depozițiile martorilor și constatările instanțelor anterioare, săvârșește o eroare grosieră de fapt și o denaturare a acestor constatări.

Deciziunea Curții de apel s. II no. 188 din 1929, care nu cuprinde nici o analiză a faptelor sau constatări asupra consumării celor 3 crime, ci se referă la acte cari au dus la concluziuni contrarii, și la depozițiuni de martori care nu au învederat întru nimic necesitatea celor două crime, urmează a fi casată pentru nemotivare, omisiune esențială, denaturare, eroare grosieră de fapt, exces de putere și greșită aplicare a articolului 58 c. p., de care este vițiată.

Având în vedere că din actele dosarului se constată în fapt următoarele:

Că inculpatul Aurel Florea Pascu, fiind trimis în judecată pentru delictul de lovire prevăzut și pedepsit de art. 240 cod. pen., săvârșit asupra persoanei lui Tudor Știrbu, și pentru crima de omor prevăzută și pedepsită de art. 225 și 234 al. ultim, cod. pen., săvârșit asupra lui Ioan Știrbu, combinate aceste texte și cu art. 40 și 63 cod. pen., Tribunalul Vlașca s. II-a prin sentința no. 921 din 1924, făcând aplicațiunea art. 238 al. 1 și 240 combinat cu 63 cod. pen. în ce privește primul fapt de lovire, l'a condamnat la 1 an închisoare corecțională și două mii lei amendă și pe Florea Pascu ca responsabil civilmente, l'a obligat să plătească treizeci mii lei despăgubiri civile pacientului Tudor Știrbu, iar în ce privește faptul de omor constatând că inculpatul a fost în legitimă opărare, l'a achitat de orice penalitate.

Că făcându-se apel de către Primul Procuror, de către inculpat, de către părțile civile, Tudor Știrbu și Maria T. Știrbu, și de către responsabilul civilmente Florea Pascu, Curtea de Apel din București, secția IV statuând asupra lor prin deciziunea no. 250 din 924, a admis apelurile primului procuror (pentru ambele

* Depozitul general la librăria Curierul Judiciar Lei 80.—

fapte) și ale părților civile și a condamnat pe Aurică Florea Pascu, pentru ambele fapte, la 4 ani închisoare corecțională, a obligat pe Flora Pascu ca responsabil civilmente să plătească lui Tudor Știrbu 40.000 lei, Mariei Ioan Știrbu, ca tutoare a minorilor săi copii 60.000 lei și ei personal suma de 20.000 lei ca despăgubiri civile.

Că, Curtea de apel, ca să dea soluțiunea de mai sus, constată în fapt că, în seara zilei de 10 Februarie 1924, Ioan Știrbu din cauza unor certuri urmate în timpul zilei la o școală, fiind armat cu un băț, lovește pe Zlate Pascu și apoi pe Florea Pascu; că inculpatul Aurică Pascu, fiul lui Florea Pascu și nepotul lui Zlate Pascu, care era și el de față, se duce acasă, de unde ia un cuțit și înapoiindu-se la locul unde se petrecea scandalul, se repede întâi asupra lui Tudor Știrbu, care trântise jos pe Stoian Rică și pe la spate îl împănță în coloana vertebrală, apoi imediat se repede asupra lui Ioan Știrbu, care se bătea cu tatăl său Florea Pascu și cu fratele acestuia Zlate Pascu și tot pe la spate îi aplică cinci lovituri de cuțit în regiunea dorsală, doborându-l la pământ; că din cauza loviturilor, pacientul Tudor Știrbu a rămas cu paralizia ambelor picioare, iar Ioan Știrbu a încetat din viață îndată după aplicarea loviturilor.

Că instanța de fond, Curtea de apel, prin decizia penală no. 250 din 1924, după ce constată faptele de mai sus, a luat în examinare dovezile și analizându-le a stabilit, după cum stabilise și prima instanță, vinovăția lui Aurică Pascu, în ce privește omorul săvârșit asupra lui Ioan Știrbu, pentru care inculpatul fusese achitat de prima instanță, înlăturând prin considerațiuni anume arătate, legitima apărare invocată de inculpat în ambele fapte.

Că, în contra zisei deciziuni no. 250 din 1924, dată în lipsa inculpatului Aurică Pascu și a responsabilului civilmente Florea Pascu, aceștia făcând opoziție, Curtea de apel prin deciziunea no. 188 din 1929, atacată azi cu recurs, a achitat pe inculpat, găsind că în ambele fapte ce-i se impută, s'a aflat în legitimă apărare și a apărât de despăgubiri civile pe Florea Pascu.

Având în vedere că, dată fiind starea de fapt expusă mai sus și primul motiv de casare invocat, chestiunea care trebuie examinată este aceea de a se ști dacă, deciziunea atacată cu recurs, prin care instanța de fond înlătură legitima apărare și achită pe inculpat, este juridiceste motivată.

Având în vedere că, potrivit principiilor de drept este de esență unei hotărâri, ca ea să fie motivată, adică pe lângă ea o hotărâre să cuprindă în materie penală faptul care formează baza incriminațiunii, să arate și criteriile pe care se sprijină soluțiunea dată, cu alte cuvinte elementele cari determină pe judecători la o anumită hotărâre, precum și textul de lege care se adaptează la faptul legalmente stabilit.

Că prin considerațiunile sau criteriile cari formează convingerea judecătorului, spre a ajunge la o anumită soluțiune, nu trebuie să se înțeleagă numai o înșiruire vagă a pretinselor dovezi care au fost ordonate în urma instrucțiunii făcute, ci este necesar și obligator ca acele elemente, cari constituie suportul convingerei să fie analizate, deducându-se dintrânsele consecințele logice prin care judecata tinde ca să ajungă la o anumită soluțiune.

Că, de asemenea este de principiu, că desi aprecierea probelor și a chestiunilor de fapt este de atributul suveran și exclusiv al instanțelor de fond, totuși aceste instanțe, pentru a da o hotărâre motivată, au îndatorirea de a arăta considerațiunile pentru care a-

bandonând o apreciere, o înlocuiește prin alta contrarie celei dintâi.

Că, fără o asemenea motivare, care să se conforme principiilor de mai sus, hotărârea este lipsită de bază legală și pune în imposibilitate pe instanța supremă — Curtea de Casație — ca să-și poată exercita controlul și cenzura asupra ei.

Având în vedere că, Curtea de apel din București s. II-a prin deciziunea no. 788 din 1929, supusă recursului, adoptă în totul starea de fapt constatată, prin deciziunea opozată no. 250 din 1924, care prin considerațiunile sale înlătură cu desăvârșire legitima apărare și conchide la complecta responsabilitate a inculpatului Aurică Pascu, schimbă însă soluțiunea anterioară într'o soluțiune contrară în totul, stabilind că inculpatul s'a găsit în legitimă apărare și că nu este vinovat de faptul ce i se impută.

Având în vedere că instanța de fond, schimbându-și soluțiunea anterioară, în sprinul ei, se mărginește pur și simplu să zică că, legitima apărare se constată „din dosarul instrucțiunii atașat la dosarul de fond, din depozițiunile martorilor audiați la prima instanță și în apel” enunțare cu totul vagă, fără a indica nici măcar numele acelor martori, care de sigur prin arătările lor, nu toți converg către aceeași idee, și fără a preciza și deduce ce anume considerațiuni extrase din instrucțiune, ar determina schimbarea convingerei dela vinovăție la nevinovăția inculpatului.

Că, dacă este admisibil în drept, că aceleași elemente rezultând dintr'o instrucțiune, pot să conducă prin felul cum sunt privite și apreciate la două concluziuni distincte, nu este însă mai puțin adevărat, că fiecare din cele două concluziuni, trebuiesc să fie sprijinite pe considerațiuni și criterii distincte, extrase prin apreciere din acea instrucțiune.

Că, a se admite altfel, ar fi a se afirma, că aceleași considerațiuni și criterii, pot da naștere la soluțiuni deosebite, ceea ce ar însemna realizarea unei contradicțiuni care anihilează raționamentul și care este incompatibilă cu elaborarea judecăței.

Având în vedere că Curtea de apel, prin deciziunea atacată cu recurs, mărginindu-se după cum s'a arătat mai sus, la enunțări vagi lipsite de criterii, nu-și justifică printr'o motivare legală trecerea sa dela constatarea neîndoioasă a culpabilității din prima sa hotărâre, la neculpabilitatea afirmată, de asemenea în mod categoric, prin cea de a doua hotărâre a cărei casare se cere.

Că, astfel fiind, primul motiv de recurs este fondat și fără a mai fi nevoie de a se intra în cercetarea celui de al doilea motiv, urmează ca recursul să fie admis, deciziunea atacată să fie casată și afacere să fie trimisă spre a se judeca din nou de aceeași instanță, conform art. 52 din legea Curții de Casație.

Pentru aceste motive, Curtea admite recursul, etc.

CURTEA DE APEL BUCUREȘTI S. IV-a

Audiența dela 13 Septembrie 1930

Președinția D-lui M. POSSA Consilier

Uniunea conducătorilor de automobile din România cu ministerul de interne

Contencios administrativ. Fixarea tarifului curselor de automobile în București. Ordonanța Prefecturii Poliției Capitalei. Uniunea conducătorilor de automobile. Persoană juridică. Nu i se mai poate discuta calitatea. Fond patrimonial. Crearea lui dispoziție de favoare.

Se poate renunța la scutirea prevăzută de lege, Art. 32 legea persoanelor morale. Prefect de poliție detașat. Decret de numire. Lipsa de interes din partea Uniunii conducătorilor de automobile de a ataca acel decret. Incompetența autorităților polițienești de a fixa tarifele curselor de automobile, Art. 24 și 43 din legea circulației 53 din legea poliției generale și art. 114, 136 și 156 legea administrației locale.

1. Când printr-o hotărâre rămasă definitivă s'a recunoscut calitatea de persoană juridică unei societăți, nu se mai poate discuta dacă acea societate satisface sau nu cerințele legii de a ființa.

2. Dispoziția din art. 32 din legea persoanelor morale, potrivit căreia sindicatele profesionale sunt scutite de obligația de a-și constitui un fond inițial, fiind o dispoziție de favoare pentru membrii acelor sindicate, ei pot renunța la ea.

3. Uniunea conducătorilor de automobile acționând în contencios contra unei ordonanțe semnate de o persoană ca prefect al poliției Capitalei care însă n'ar îndeplini condițiunile cerute de lege, nu poate invoca lipsa de calitate a acelei persoane, când acea persoană, chiar fără a îndeplini condițiunile, este confirmată sau detașată a îndeplini o atare funcțiune, fiindcă Uniunea nu este lezată prin actul de numire sau detașare.

4. Potrivit art. 114, 136 și 156 din legea administrației locale, dreptul de a fixa tariful pentru cursele vehiculelor publice aparține, pentru Municipiul București, Consiliului comunal al Municipiului, iar art. 24 și 43 din legea circulației și 53 din legea pentru organizarea poliției generale se referă la atribuțiunile poliției de supraveghere a ordinii publice în general, în cadrul poliției preventive ce o exercită, nu la reglementarea raporturilor patrimoniale dintre cetățeni sau la tariful curselor de vehicule.

În asemenea condițiuni, ordonanța Prefecturii poliției Capitalei care fixează tariful curselor la automobile fiind dată fără competență este ilegală.

C u r t e a,

Asupra acțiunii în contencios intentată prin petiția înregistrată la Nr. 12.574 din 950 de „Uniunea Conducătorilor de Automobile din România“, persoană juridică, cu sediul în București, în contra Ministerului de Interne și Prefecturii Poliției Municipiului București, prin reprezentanții lor legali, pentru anularea ordonanței Nr. 512 din 18 August 1930, dată de Prefectul Poliției Capitalei, aprobată de Ministerul de Interne și publicată în „Monitorul Oficial“ Nr. 184 din 950.

Văzând actele din dosar și susținerile părților, precum și concluziunile reprezentantului Ministerului public.

Având în vedere că menționata ordonanță a fost emisă de Prefectul poliției Municipiului București pe temeiul art. 24 din legea circulației publice și art. 53 din legea pentru organizarea poliției generale, pentru a reglementa cu începere dela 1 Sept. 1930 tariful și controlul automobilelor de piață (taximetre) în tot cuprinsul Municipiului; că după ce stabilește două tarife, unul de zi și unul de noapte, ordonanța prevede o serie de dispoziții privitoare la aplicarea acestor tarife prin transformarea aparatelor de taxat actuale, precum și un tarif provizoriu pe timpul cât aparatele vor fi depuse la prefectură pentru modificare; că această modificare urmează a se face de anumite ateliere, autorizate de prefectură; că, în sfârșit, ordonanța prevede și sancțiunile ce vor fi aplicate contraveniențelor la dispozițiile ce edictează.

Având în vedere că reclamanta își întemeiază acțiunea de față pe următoarele trei motive: 1) că persoana care a semnat ordonanța în calitate de prefect al poliției nu are această calitate, întrucât numirea sa nu a fost făcută în conformitate cu legea poliției generale a Statului (art. 79 A, punctul a), persoana numită nefiind nici doctor, licențiat în drept, nici ofițer general; 2) că, ordonanța a fost dată de Prefectul poliției și aprobată de Ministerul de Interne numai prin abuz de putere, întrucât singura autoritate în drept a fixa tariful automobilelor de piață este Primăria Municipiului; 3) că, sistemul prevăzut în ordonanță de a se modifica aparatele de taxat prin poliție la anumite ateliere autorizate, constituie un monopol abuziv și inadmisibil, după legile în vigoare; pe temeiul acestor motive reclamanta a cerut anularea ordonanței în întregime și în subsidiar anularea numai acelor articole cari cuprind dispoziții tarifare sau în legătură cu ele (art. 1, 2, 4, 6, 9 și 12).

Având în vedere că autoritățile pârâte au opus dela început că acțiunea astfel cum a fost formulată, tinde la apărarea unor interese individuale ale membrilor Uniunii, cari s'ar simți personal vătămați de dispozițiile ordonanței, iar nu intereselor nepatrimoniale ale Uniunii în calitatea sa de persoană juridică;

Că deci această acțiune nu poate fi admisă, mai ales că „Uniunea“ nu poate fi privită nici ca un sindicat profesional, căci din actul ei constitutiv, art. VII se vede că membri au scris suma de 400.000 lei pentru realizarea scopului Uniunii, deși art. 32 al. ultim din legea persoanelor juridice scutește asociațiile sau sindicatele profesionale de obligația constituirii inițiale a patrimoniului social.

Având în vedere că potrivit art. 2 al. a, c, e, f, din statute și art. V din actul constitutiv al „Uniunii Conducătorilor de Automobile“, declarată persoană juridică prin sentința no. 58 din 928 a Trib. Ilfov s. I c. c., obiectul acestei asociații este apărarea pe bază comună a intereselor generale, economice, sociale și morale ale membrilor Uniunii, reprezentarea lor prin o acțiune colectivă înaintea instanțelor judiciare și administrative, întreținerea raporturilor dintre membrii Uniunii cu autoritățile și aranjarea prin bună învoială a conflictelor și contestațiilor între membrii Uniunii și terțele persoane; că, deoarece reclamanta prin acțiunea de față nu a depășit cu nimic obiectul asociației și dispozițiile statutelor, ei nu i se poate opune, pe această cale, obiecțiunea că urmărește satisfacerea unor interese de ordin patrimonial ale membrilor ei și că deci constituirea ei n'ar fi regulată și conformă cu art. 1 din legea persoanelor juridice, odată ce formalitățile de constituire au fost legal îndeplinite și sentința care i-a acordat personalitatea juridică a rămas definitivă; iar argumentul tras din dispozițiile art. 32 legea persoanelor morale nu este concludent, întrucât scutirea sindicatelor profesionale de a-și constitui un patrimoniu inițial este o favoare dată de lege acestui fel de asociații, la care ele pot renunța oricând, în care caz dispoziția legii nu poate fi interpretată împotriva lor; că așa fiind incidentul fiind neîntemeiat, cătă s'ar respins și a se discuta motivele acțiunii.

Având în vedere că în ce privește primul motiv, din dosarul no. 6792 depus în instanță de Ministerul de Interne, se constată că prin înaltul decret regal no. 2145 din 11 Iunie 1930, d-l Colonel Marinescu Gabriel a fost delegat a îndeplini funcțiunea de prefect al Poliției Municipiului București în locul vacant; că, așa fiind, este constant că funcționarul care a semnat ordonanța atacată, a făcut acest act în calitatea sa de prefect al poliției pe care o ocupă în baza Decretului Regal menționat; că legalitatea acestui decret nu poate fi discutată în instanța de contencios fără a se dovedi de reclamantă vătămarea ce i-a fost adusă prin acel decret pretins ilegal; că deoarece reclamanta nu a dovedit cu nimic că ar fi fost prejudiciată prin acel act de

autoritate într'un drept sau într'un interes al său, nu are în această privință acțiune în contencios și prin urmare cel dintâi motiv al acțiunii sale cată a fi respins ca neintemeiat.

Având în vedere că, în ce privește cel de-al doilea motiv al acțiunii, chestiunea ce urmează a fi deslegată este aceea a se ști care este potrivit legilor în vigoare autoritatea competentă de a fixa în municipiu și comunele urbane tarifele de curse ale vehiculelor publice.

Având în vedere că ordonanța atacată se întemeiază mai întâi pe art. 55 din legea pentru organizarea poliției generale a Statului din 20 Iulie 1929.

Considerând că acest text prevede că în interesul ordinii și siguranței publice Prefectul Poliției Municipiului București are competența de a interzice sau dispune pe cale de ordonanțe acte sau fapte pentru a împiedica întâmplări vătămătoare persoanelor sau proprietăților și de a lua în general toate măsurile necesare pentru menținerea ordinii publice și prevenirea infracțiunilor.

Considerând că acest drept al Prefectului de poliție se referă la atribuțiile sale de supraveghere a ordinii publice, în general, în cadrul poliției preventive pe care o exercită, iar nu la reglementarea raporturilor patrimoniale dintre cetățeni, sau, în special la tarifarea curselor de vehicule, căci nu se poate susține că îndatorirea sa de a veghea la menținerea ordinii publice și de a preveni infracțiunile îi poate permite să intervină în orice fel de raporturi din orice ramură de activitate sau să impiezeze în atribuțiunile altor autorități, fără a comite prin aceasta o imixtiune neîngăduită de legile existente; că, de altfel, însuși textul prevede că ordonanțele se vor lua cu paza drepturilor cetățenești, că apoi dispozițiunile menționatului articol nu sunt îndeplinite de ordonanță, nici în forma ei, nefiind inserată în cuprinsul ei și nici cel puțin depusă la dosar aprobarea dată de Ministerul de Interne, pe care textul citat o prevede.

Considerând că ordonanța se întemeiază în al doilea rând, pe art. 24 al. legii circulației pe drumurile publice din 14 Oct. 1929 care spune că, conducătorii de vehicule sunt obligați a se conforma regulamentelor și ordonanțelor date în cadrul acelei legi în ce privește modul de conducere, punere și oprire, iușeală, facerea semnalelor, luminarea, întreținerea vehiculelor și dreptul de control al acelor însărcinați cu supravegherea circulației.

Având în vedere că nici acest text nu prevede că autoritățile polițienești ar fi competente să fixeze tarifele curselor de vehicule, ci el numai enunță principiul că conducătorii vehiculelor sunt obligați a respecta fie regulamentele, fie ordonanțele emise, în anumite privințe, de autoritățile respective și în cadrul legii; că nicăeri legea circulației nu se ocupă de tarifarea curselor vehiculelor publice; că, de altfel, textul citat prevede că, atât regulamentele, cât și ordonanțele emise în această materie, trebuie aprobate de Consiliul de Miniștri aprobare care pentru ordonanța atacată nu se dovedește a fi avut loc.

Având în vedere că în debaterile orale s'a susținut că ordonanța s'ar mai putea întemeia și pe art. 45 din aceeași lege a circulației, text pe care ordonanța nu-l menționează.

Considerând că articolul indicat spune în al. 4 că în orașe, autoritățile polițienești locale vor putea, prin ordonanțe publicate în „Monitorul Oficial”, să impună anumite locuri pentru staționarea vehiculelor în genere și să arate stațiunile unde publicul le-ar putea găsi, asemenea ordonanță putând cuprinde dispoziții privitoare la circulația în sens unic, cum și alte dispoziții privitoare la circulația locală, în cadrul prevederilor legii de față.

Considerând că acest articol, care în cuprinsul lui se referă la articolul mai înainte analizat (24) completează dispozițiile aceluși articol desemnând autoritatea care este com-

petentă a emite în orașe ordonanțe date în cadrul legii, însă nu și regulamente; că ambele texte atribuiesc autorităților polițienești dreptul de supraveghere și control al vehiculelor, adică exercițiul poliției circulației în general, dar nu și dreptul de a reglementa tarifele vehiculelor publice.

Având în vedere că prin urmare articolele citate nu pot servi de temei legal al ordonanței atacate, care, de altfel nu se poate întemeia nici pe art. 22 al. II din legea pentru organizarea poliției statului din 20 Iulie 1929 și nici pe art. 1 al. 2 din legea pentru exploatarea serviciului de cărașie publică din 11 Iulie 1930.

Considerând că art. 22 al. II din legea poliției statului stabilește competența serviciului de circulație de pe lângă Prefectura Poliției Municipiului București, în următorii termeni: clasarea, verificarea și numerotarea vehiculelor, eliberarea permiselor de circulație, verificarea capacității profesionale a posesorilor de permise eliberate de organele polițienești, precum și tot ce este referitor la ordine și siguranță în materie de circulație, în conformitate cu prevederile legii circulației; că, în consecință, prezentul articol nu atribuie serviciului de circulație și dreptul de a fixa tarife pentru vehiculele publice, căci clasarea vehiculelor, adică stabilirea categoriilor de vehicule, nu implică și tarifarea curselor făcute de vehiculele publice.

Considerând că art. 1 al. 2 din legea cărașiei publice — lege al cărei obiect este reglementarea exploatarei vehiculelor cu tracțiune mecanică pe drumuri — exceptează de la regulile ei exploatarea acestor vehicule, când ele circulă în cuprinsul comunelor; că în această privință legea cărașiei trimite la dispozițiile legii circulației publice, care, după cum s'a arătat mai sus, nu cuprinde nici o normă privitoare la exploatarea propriu-zisă, adică la comercializarea transportului de vehicule; că deci această trimitere nu poate fi interpretată decât în sensul că legea cărașiei a înțeles să nu se ocupe de exploatarea autobuzelor în cuprinsul comunelor, circulația lor fiind reglementată prin alte dispoziții legale; că, deci nici legea cărașiei nu poate avea vreo aplicare în speță.

Având în vedere că astfel fiind și întrucât din examinarea articolelor precedente reiese pe deplin că autoritățile polițienești în orașe nu sunt competente a fixa tarifele de cursă, ale vehiculelor publice, — fără ca Prefectura Poliției Capitalei să facă excepție în această privință — rămâne a se vedea care este, potrivit legilor în vigoare, autoritatea competentă a le stabili.

Având în vedere că legea administrației locale din 29 Iulie 1929, posterioară legii pentru poliția generală a Statului, organizează în comunele urbane și municipii în afară de poliția de stat și o poliție comunală; Obiectul este pe larg dezvoltat în art. 156, legiuitorul prevăzând între altele și asigurarea mijloacelor de transport în interiorul comunelor, (al. c); organele ei sunt: primarul și delegația consiliului comunal (art. 152 și 159 al. 2), normele după care se conduce sunt prevăzute în așa numitele regulamente de poliție comunală (art. 106 și 114), iar întocmirea acestor regulamente este dată în competența consiliului comunal (art. 104 al. 19).

Considerând că potrivit art. 114 al. 1 și 4 din legea administrației locale prin regulamentele de poliție comunală se ia măsuri mai cu seamă pentru fixarea prețurilor, controlul vânzării alimentelor și articolelor de prima necesitate, precum și „pentru asigurarea mijloacelor de transport în interiorul comunei și fixarea tarifelor de curse în oraș cu orice vehicule publice”.

Considerând că potrivit art. 156 din actuala lege, delegația consiliului comunal înlocuiește consiliul în intervalul dintre sesiuni și decide în locul său în limitele puterilor conferite de consiliu, fără însă a putea întocmi și regulamente (art. 157) iar potrivit art. 140 delegația stabilește

prețul camerilor de hotel, pensiunilor de familie, „prețul transporturilor cu vehiculele publice”, etc.

Având în vedere că, în conformitate cu articolele citate, în comunele urbane și municipii însărcinarea de a fixa tarifele pentru cursele vehiculelor publice este dată textual în competența consiliului comunal sau a organului său care este delegația consiliului; că, tarifele odată stabilite de aceste autorități, trebuiesc cuprinse în regulamentele de poliție comunală, care se întocmesc numai de consiliul comunal.

Având în vedere că aceleași norme sunt aplicabile și municipiului București a cărui lege specială prevăzută de art. 526 din legea administrației locale a fost promulgată ulterior la 5 August 1929 și care prin art. 56, arată că dispozițiile legii administrative se aplică și orașului București când nu sunt contrarii legii speciale a municipiului.

Având în vedere că în legea municipiului București nu există nici o dispoziție contrară normelor mai sus arătate; că însă, din cauza organizației speciale a Capitalei, legea prevede că regulamentele comunale, deci și regulamentele de poliție comunală care stabilesc diferitele tarife, cad în atribuțiile consiliului general al municipiului care le va întocmi potrivit legii pentru organizarea administrației locale (art. 12 al. c și art. 46).

Considerând că în capitolul IV sub titlul II Poliția comunală art. 37, legea organizării Municipiului prevede că Prefectul Poliției Capitalei și agenții polițieniști de sub ordinele lui sunt datori a aduce la îndeplinire hotărârile privitoare la poliția comunală, luate de consiliu general al Municipiului potrivit dispozițiilor legii poliției, putând fi supuși în caz de neurmărire chiar la măsuri disciplinare.

Considerând că o delimitare și mai precisă a raporturilor dintre poliția comunală și poliția de Stat este edictată prin art. 35 al legii poliției generale a Statului, lege la care articolul precedent din legea Municipiului București, face trimitere; astfel sub secțiunea VII intitulată „Poliția comunală în municipii și comune urbane”, legiuitorul prevede că dreptul de reglementare în materie de poliție comunală aparține autorităților comunale, iar executarea măsurilor de aplicare a regulamentelor și ordonanțelor comunale se face de ofițerii și agenții poliției generale a Statului.

Având în vedere că, față de dispozițiile lămurite ale legilor existente, autoritățile polițienești de Stat, cari nu sunt decât organe de execuție ale poliției comunale, fiind obligate a aduce la îndeplinire măsurile luate de consiliul comunal prin regulamentele sale de poliție comunală, nu se pot substitui în atribuțiile acestui consiliu și nu pot emite ele singure regulamente, fără a săvârși prin această procedură un învederat exces de putere.

Având în vedere că întrucât texte precise din legile cari alcătuiesc sediul materiei determină autoritatea competentă cu fixarea prețurilor la transporturi de vehicule în interiorul comunelor, la hoteluri, la articole de primă necesitate, la diferite prestațiuni de serviciu, etc. și întrucât singurul consiliu comunal are căderea a se ocupa cu toate aceste chestiuni de natură social-economică. (Art. 104 al. 10 și 19, art. 112, 113, 114, 140, legea administrației locale), nu se poate excepta, fără un text de lege clar și categoric, numai tarifarea curselor de vehicule pentru a fi trecută în atribuțiunea tocmai a organelor însărcinate cu menținerea și executarea măsurilor luate de consiliu, adică în atribuția măsurilor polițienești.

Având în vedere că, așa dar, potrivit legilor actualmente în vigoare, în comunele urbane și municipii fixarea tarifelor la vehiculele publice se face de către consiliul comunal care le stabilește prin un regulament de poliție comunală, iar nu de către autoritățile polițienești, pe cale de simple ordonanțe; că aceleași norme trebuiesc aplicate și în cuprinsul municipiului București, cu singura precizare că

regulamentul de poliție comunală ce determină acele tarife trebuie întocmit de consiliul general al municipiului.

Având în vedere că, în speță, deoarece ordonanța atacată fixează tarife la automobilele de piață în cuprinsul Municipiului București, fără ca autoritatea care a emis-o să fie îndreptățită de lege a le stabili, urmează ca, admitându-se acțiunea, toate dispozițiunile privitoare la tarife și cele în legătură cu tarifararea din această ordonanță, să fie anulate ca ilegale; că deci art. 1, 2, 4, 6, 11, 12 și 13, trebuiesc considerate ca nule și fără ființă, întrucât întrucât cuprind dispoziții referitoare la tarifarare ce a fost de astă dată ordonată sau în raport cu ea.

Având în vedere că restul articolelor ordonanței și anume: art. 3, 5, 7, 8, 9, 10, 14 și 15 fiind privitoare la atribuțiunile de control și ordine publică date în competența autorităților polițienești, urmează a fi menținute întrucât nu se referă la tarifarare, ordonanța fiind în această privință întemeiată și conformă articolului 43 din legea circulației pe drumurile publice, deși acest text nu e menționat în conținutul ei.

Având în vedere că deoarece acțiunea reclamantei este admisă pe baza celui de al doilea motiv, este inutil a se mai examina și motivul care tinde la anularea ordonanței pentru că prin ea s'ar institui un monopol în favoarea unor anumite ateliere, cu atât mai mult cu cât sistemul criticat cade, ea fiind în legătură cu tarifararea și deci cuprins în dispozițiile articolelor anulate.

Având în vedere că în consecință, acțiunea reclamantei fiind fondată în parte, urmează a fi admisă ca atare și a se anula ca ilegale dispozițiile tarifarare și cele în legătură cu tarifararea din menționatele articole ale ordonanței atacate prin acțiune.

Pentru aceste motive, redactate de d-l Consilier G. P. Docan.

În neunire în parte cu concluziile Ministerului public, Curtea admite în parte acțiunea în Contencios intentată de „Uniunea conducătorilor de automobile din România” în contra Ministerului de interne și anulează ca ilegale dispozițiunile privitoare la fixarea tarifului de auto de piață cuprinse în ordonanța Prefecturii Poliției Municipiului București și anume acele prevăzute în art. 1, 2, 4, 6, 11, 12 și 13.

(ss) N. Possa, N. Georgean, G. P. Docan, C. Spiridon.

TRIBUNALUL IAȘI S. II

Audiența de la 22 Noembrie 1930

Președinția D-lui M. PĂCURARU, Președinte

Sechestrul judiciar. Când poate fi încuviințat? Art. 1632 c. civ. și 614 pr. civilă.

Pentru a fi admisibil sechestrul judiciar trebuie a se dovedi de reclamant și interesul cererei, pe lângă existența unui litigiu.

Tribunalul,

Având în vedere că dacă în adevăr potrivit dispozițiilor art. 1632 c. civil și 615 pr. civilă, sechestrul judiciar se poate încuviința ori de câte ori există între părți un proces asupra proprietății sau folosinței unui lucru, însă această măsură fiind de o gravitate excepțională întru cât prin ea se atinge însuși dreptul de proprietate, care în sistemul legiurei noastre este socotit ca cel mai absolut din punct de vedere al prerogativelor ce titularul dreptului are asupra obiectului — proprietarul aparent fiind lipsit pentru un timp nedeterminat de exercițiul dreptului său de folosință, — nu poate fi încuviințată de cât dacă instanțele de judecată vor constata că reclamantul mai dovedește și interesul cererei.

Că această condițiune rezultă nu numai din însuși textul

art. 615 pr. civ. care vorbește de „cererea celui interesat“, precum și din expunerea de motive a legii unde se spune că dispoziția relativă la sechestrul judiciar este necesară pentru „apărarea intereselor improprieților“, dar din chiar principiile generale care decid că nu există acțiune fără interes.

Că în dovedirea acestui interes se cere nu numai teama eventuală, dar să se evidențieze și faptul că sechestrul este și absolut necesar pentru conservarea dreptului, ceia ce revine la arătarea existenței unui pericol de natură a compromite dreptul fără puțință de rafece, și care nu s'ar putea înlătura pe altă cale, pericolul putând bine înțeles, să se raporteze fie la conservarea lucrului în substanța lui fie la periclitarea viitoarelor pretențiuni în legătură cu dreptul de restituire a fructelor percepute pe nedrept.

Că așa dar sechestrul judiciar fiind o măsură de o gravitate extremă, nu se poate încuviința de cât în cazuri foarte rare și numai atunci când s'ar face de reclamant și dovada interesului în senzul că posesiunea exercitată de părât până la curmarea litigiului ar prezenta un pericol așa de iminent încât prejudiciul suferit de reclamant ar fi ireparabil.

Având în vedere că în speță, este netăgăduit că între părți există un proces asupra proprietății unui imobil.

Considerând că reclamantul nu numai că n'a dovedit, dar nici măcar n'a cerut să dovedească interesul cererii sale în senzul periclitării dreptului său, prezenta cerere urmează a fi respinsă ca nedovedită.

Pentru aceste motive. Trib. respinge, etc.

(ss) M. Păcuraru.

NOTA. — Sentința, ce publicăm, datorită unuia din harnicii magistrați ai tribunalului de Iasi, d-l *Miltiade Păcuraru*, ridică la suprafață una din materiile destul de frecvente în practica judecătorească, sechestrul judiciar, care ne dă ocazia de a fixa aci câteva considerațiuni sumare:

1. *Felurile sechestrului*. a) Articolul 1626 c. civ. se însarcinează a răspunde, că „*sechestrul este convențional, sau judiciar*“.

Sunt și autorii 1) cari înțeleg a mai distinge și „*sechestrul legal*“, descifrat din termenii art. 1961 fr. § 1 „*des meubles saisis sur un débiteur*“, — cuvinte, care au fost înlăturate din art. 1632 c. civ. român.

b) Dispozițiunea însă, a fost reținută și de legislația română în condica de procedură civilă. De pildă, în art. 418 pr. civ., sub secțiunea „*urmăririi bunurilor mișcătoare ce se află în posesia datornicului*“ și în care se spune sub art. 419 pr. civ., *custodele* nu va putea fi însuși datornicul, neam sau om de serviciu al acestuia, decât atunci când creditorul va primi; va trebui să fie vârstnic, solvabil și care, conf. art. 421 pr. civ. va avea drept la o indemnizație pentru custodia făcută, pe care o va lua cu precădere din prețul lucrurilor urmărite, iar conf. art. 422 pr. civ., va fi răspunzător de pagubele ce le va aduce creditorului prin neglijența sau prin reaua sa credință (penală).

Și mai găsim consacrată această instituție și de art. 471 pr. civ. privind urmărirea fructelor prin-

se de rădăcini; de art. 600 pr. civ. referitor la predarea silită, și evacuarea unui imobil; de art. 660 pr. civ. pentru paza bunurilor mobile a averei de succesiune; etc.

c) Custodia pare să fie, mai de grabă, o măsură procedurală de asigurare, pentru paza unor bunuri; și la baza căreia ar sta, ideia de *depozit unită* cu aceia de *mandat*.

Custodele, va reprezenta pe creditorele care a cerut înființarea custodiei; sau va reprezenta chiar pe ambii, când numirea lui s'a făcut după recomandarea debitorului urmărit (2).

Răspunderea custodelui va fi și ea, mai mult, sau mai puțin accentuată, după cum custodia s'a făcut gratuit, sau oneros.

2) *Considerații asupra sechestrului*: Privitor la *sechestrul convențional*, legiuitorul, în art. 1627 c. civ. r. zice, că este „*depozitul unui lucru în litigiu, făcut de una, sau mai multe persoane, unui al treilea care, ia asupra-și îndatorirea de a-l restitui după terminarea procesului, celui cărui a va declara judecătorul că se cuvine*“.

Și adaugă, în articolele următoare, că poate să nu fie *gratuit*; desi depozitul prin esența sa, este un contract gratuit (art. 1593 c. civ.); că poate să se aplice, atât la mobile (ca orice depozit în genere — art. 1593 c. civ.), cât și la imobile; și că ia sfârșit fie prin *terminarea procesului*; fie prin *consimțământul părților*; sau prin orice *cauză legitimă* considerată ca atare, de judecată (art. 1631 c. civ.)...

Sechestrul judiciar, face preocuparea însă, a legiuitorului, în o secțiune a parte, art. 1632 și urm. c. civ., cât și a art. 615 pr. civ.

Articolul 1632 c. civ. arată, exempli gratia, că afară de cazurile statornicite de procedura civilă, sechestrul judiciar se poate înființa: a) asupra mobilelor sau imobilelor pentru a cărei proprietate sau posesiune se judecă părțile;

b) asupra lucrurilor oferite de debitor spre liberare sa.

Da să putem descifra mai ușor condițiunile sechestrului judiciar, câtă mai întâi, să schițăm *natura juridică* a acestei instituții, — care este *oarecum, contractuală*, de altfel:

a) legiuitorul deapănă toate condițiile pe care le subsumează acestei instituții pe noțiunea de *depozit*. Totuși, pare, că în sine, sechestrul judiciar se apropie, mai de grabă, de *mandatul judiciar* (3); unit și cu ideia de depozit, în cele din urmă; format de voința liberă a părților, când

2) *Guillouard*, no. 192.

3) In acest sens: *Jurisprudența Generală* 1925, no. 1372; *Curierul Judiciar*, 1915 în *C. Hamangiu*, civ. adn. IV art. 1653, no. 5 și 8; *Baudry-Lacantinerie et Wahl*, Du dépôt, no. 1254.

1) *Pothier*, no. 95, în *Baudry, Lacantinerie et Wahl*, no. 1314.

sunt de acord; din voința lor arbitrată de justiție, când nu sunt de acord.

Și în adevăr, sechestrul judiciar păstrează, dar și administrează bunul și chiar reprezintă pe proprietarul lui în justiție uneori, privitor la bun; și sechestrul judiciar poate face acte care să depășească, chiar, simplul mandat de administrare, — de pildă, plătind datoriile bunului cu caracter curent, ca: dări către fisc; etc. și plătind datoriile constatate prin titluri executorii (art. 615 pr. civ.).

Juri-prudența franceză, merge și mai departe apropiind sechestrul de noțiunea serviciului public (4), cu toate acestea.

b) Sechestrul judiciar se deosebește, însă profund de depozit, și prin aceia că:

Pe când depozitul apare ca un contract specific, ridicat din nevoia deținerii și numai a unor bunuri *mobile* și independent de existența unui litigiu;

Sechestrul judiciar se aplică chiar bunurilor *imobiliare* și întotdeauna pe baza existenței unui litigiu, sau neînțelegeri asupra proprietății, ori posesiei administrației, etc. — după cum vom vedea ulterior.

c) *Restituirea* bunului la depozit, se va face de îndată, la cererea deponentului; restituirea se va face la încetarea litigiului, la data când justiția va dispune, etc. în cazul sechestrului judiciar.

d) Depozitul este un contract *esențialmente gratuit*; sechestrul judiciar este un contract *salariat* (art. 1633 al. 3 c. civ.).

e) Este o măsură în sine procedurală, de *conservațiune*;

f) Și este o măsură *restrictivă* la dreptul de proprietate, sau la acel al posesiunii lui.

3) Condițiuni:

a) Legiitorul se preocupă, în prim loc, de *persoanele care pot fi numite* ca sechestrul judiciar, fie prin *învoiala părților* — privind alegerea persoanei; fie numind-o *din oficiu*. Este interesant, de precizat, că persoana aceasta, poate fi aleasă chiar dintre părțile litigante, și chiar în persoana care deținea bunul până la data instituirii sechestrului judiciar.

Salarul în deobște și maximul legal, este de 10% anual, din încasări — venit net anual, apreciat de instanță; etc.

b) Legiitorul are grija ca să determine drepturile și obligațiile sechestrului judiciar prin raportare la bun, etc.

Între altele, are obligația de a îngriji de păstrarea bunului „*ca un bun proprietar*”.

Are obligația *predării bunului* în caz de încetare a sechestrului, predându-l proprietarului

sau persoanei dela care s'a sechestrat când se va revoca sechestrul, predându-l părții sechestrante spre îndeostulare, etc. când se va decide de judecată...

Răspunderea sechestrului judiciar se va articulari, de altfel, conform tuturor regulilor stăpânitoare ale sechestrului convențional (art. 1634 c. civ.):

e) Dar cea mai complicată latură și asupra căreia pică tot accentul pus, cu totul variat de către rarile aplicațiuni jurisprudențiale, privește *cazurile* când are a se aplica sechestrul judiciar:

Mai întâi, aci, cată să vedem, că pe lângă dispoziția art. 1632 c. civ. pe care am reprodus-o, art. 615 pr. civ. dispune: *Ori de câte ori, există un proces asupra proprietății sau posesiei unui bun mișcător sau nemicător, sau asupra administrației, sau folosinței unui lucru comun, judecata va putea, după cererea celui interesat și citarea părților să încuviințeze sechestrul bunului... se discută, putând să oblige pe reclamant a da o cauțiune...*”

Față cu aceste texte, deci, pentru ca să se încuviințeze un sechestr judiciar cată a se îndeplini mai multe condițiuni, ținând seamă însă în prealabil:

1. Incuviințarea sechestrului judiciar nu se poate face decât cu *incuviințarea* instanței, pe baza *chemării* prealabile a părților.

Deși s'a produs controversă pentru a se ști dacă este vorba aci de o măsură *grațioasă*, cum s'au pronunțat diferite instanțe mai înainte 5); totuși astăzi admiterea unui sechestr judiciar formează o acțiune judiciară, de drept comun, judecată în ședința publică, investită instanța *potrivit* regulilor de competență *rationae materiae* și *rationae personae, vel loci*”, pe baza de repartiție, ca o acțiune independentă; și nu ca o acțiune accesorie, la acțiunea principală, ci numai fundată pe acțiunea principală.

Nu s'ar putea pe cale de *référé* (6) încuviința.

2. Incuviințarea sechestrului judiciar, cu toată încercarea făcută une ori, de a se spune că ar fi admisibilă implicit pe baza acțiunii principale, care ar intra în cadrul art. 615 pr. civ.; este totuși constant astăzi, că judecătorii sunt liberi apreciatori, pentru a încuviința, ori nu, o atare cerere, — art. 615 pr. civ. spunând clar, că *judecata va putea încuviința*, ori nu, etc.

Sub acest unghiu judecata va urmări un element principal, constitutiv al unei atare acțiuni, — acela al *interesului* acțiunii.

Interesul acesta va putea fi descifrat, fie în

5) C. Ap. Focșani, *Dreptul*, 1881, 23; Cas. I, *Buletin* 1881 pag. 18 în *Hamangiu*, no. 4 etc.

6) Vezi broșurica Art. 66 bis a d-lor M. Trandafirescu și Eug. Peti.

4) Cas. fr. S., 95. 1. 201, în *Baudry et Wahl*, loco cit. pag. 691 nota 5.

lumina oportunității, adică unei utilități specifice, cum ar fi, de pildă, acel al unui pericol în întârziere, privind bunul în substanța sa; sau chiar, privind periclitarea viitoarelor pretențiuni, în legătură cu bunul — cum zice sentința ce adnotăm.

Logica, economia juridică a textelor, dar chiar litera legii, conduce la aceasta, căci art. 615 pr. civ. dispune că: „...după cererea celui interesat”...

Sub acest punct de vedere, sentința pe care o adnotăm, face așa dar, o bună și judicioasă aplicare a legii.

De altfel, în acest sens jurisprudența s'a pronunțat adesea (7).

4. Instituția secretului judiciar fiind o măsură conservatorie, partea interesată nu va avea nevoie a face o dovadă a dreptului său, mai ales că instanța aceasta nu va avea nici a judeca și nici a prejudeca dreptul părților; dar va căuta a dovedi sumar, în atâta cât ar fi necesar ca instanța să poată pipăi seriozitatea acțiunii sale.

5. Ținând seamă de natura restrictivă a instituției, ar căta să admitem că nu ar putea fi încuviințat decât în cazurile strict limitate de art. 1632 c. civ. Totuși, chestiunea s'a controversat; însă și instanța supremă spunând altă dată că nu ar fi limitative (8), (referindu-se la art. 1632 c. civ.).

De altfel art. 615 pr. civ. este destul de larg, pentru a cuprinde aci diferitele ipoteze de litigiu, născând asupra bunurilor mobile, sau imobile.

Sechestrul judiciar s'ar aplica ca atare ori de câte ori, ar fi proces asupra unui lucru necomun, privitor asupra proprietății, ori posesiunii aceluși bun. Și chiar când ar fi proces asupra administrației, sau folosinței, unui lucru comun.

Deci sechestrul judiciar se aplică atât pentru bunurile comune, ca și asupra celor necomune.

Și ca aplicații a acestor norme legale, jurisprudența a admis cererea de sechestrul judiciar ori de câte ori a fost vorba de: acțiunea în *petiție de ereditate* (9) în care, revendicarea bunului se făcea pe baza calității de moștenitor mai apropiat cu decujusul, decât cei se aflau în posesiunea averii de succesiune; în acțiunea de împărțea (10), asociere și succesiune.

Si s'a admis sechestrul judiciar chiar la cererea legatarului particular, când interesele acestuia s'au dovedit a fi periclitare prin reaua administrație a eredelui beneficiar, întrucât condica civilă prin art. 713 și urm. c. civ. nu ar fi exclus dreptul cre-

ditorilor sau legatarilor dela măsura conservatorie a sechestrului judiciar (11).

Sechestrul judiciar a fost admis de asemenea, pentru acțiunea de lichidarea unui fond social; cu ocazia acțiunii unei cereri de desființarea și lichidarea unei asociații (12) etc.

Dar nu s'a admis sechestrul judiciar, de pildă, în acțiunea comostenitorilor între ei, atunci când își recunosc calitatea, deoarece nu ar mai fi vorba, privitor la imobile, de proces asupra proprietății; etc.. (13).

De asemenea nu s'a admis acțiunea de sechestrul judiciar pentru o pretenție privind locațiunea fondului de comerț, ca una care nu privește nici posesia, nici administrația ori folosința unui bun comun, și întru cât ar putea avea la îndemână sechestrul asigurător; după cum nu s'a admis încă, sechestrul judiciar cerut pe baza unei acțiuni de anulare a adopțiunii (14) etc.

FLORIN SION

Profesor universitar, Iași

Direcția Bibliotecii Marilor Procese Un protest

La finele lunii Martie a. c., amicul meu d-l I. S. Codreanu, administrator-delegat al Soc. An. „Curierul Judiciar”, mi-a adus la cunoștință că editura intenționează să publice în Biblioteca Marilor Procese, a cărei direcțiune o am, acele judiciare din *Procesul falimentar al Băncii Franco-Române*.

Cu acest prilej mi-a și prezentat spalturile tipografice, ceace înseamnă că întreg manuscrisul era deja cules și gata de tipar.

Am încuviințat publicarea, deoarece, fiind vorba de o pricină cu răsunset, întră în cadrul programului urmărit de revistă. Am avut însă imprudența de a nu mai controlă, ca de obicei, materia ce forma obiectul imprimării, imprudență de altfel justificată de împrejurarea că nu mi s'a atras atenția asupra unor considerațiuni critice, datorite d-lui avocat Virgil Z. Soare, și cari aveau menirea de a precedă și lămurii actele pricinii, ceace de sigur ar fi impus cenzura mea *).

Ca urmare, la apariția volumului XI al bibliotecii, am avut trista surpriză de a constata că, sub egida numelui meu, și fără cunoștința mea, a eșit la lumină un veritabil pamflet (așa zisele considerațiuni critice ale d-lui avocat Soare), de natură a compromite ținuta literară a revistei pe care o conduc, și de a jigni numeroase personalități din lumea politică și judiciară, de cari mă leagă sentimente de adevărată stimă și prietenie. Mai mult, diatriba a fost agravată de o reproducție fotografică cu tăle și de o autobiografie sui generis a d-lui avocat Soare.

Pentru a risipi orice echivoc, desavuez pe această cale toată acea parte a publicațiunii care e în contradicție cu scopul urmărit de revistă, cu normele ce o călăuzesc și cu propriile mele credinți și cer tot deodată scuzele mele aceluia pe cari, fără voia mea, paginile Bibliotecii Marilor procese, i-a putut măcar contraria.

I. GR PERIETEANU.

11) Dreptul, 1890 no. 10.

12) Curierul Judiciar 1912 no. 45; C. Hamangiu, 1632 no. 44.

13) Dreptul, 1900 no. 42.

14) Curierul Judiciar, 1925 no. 24.

*) Considerațiunile critice de cari vorbește d-l Periețeanu, au fost citite de autor d-lui Secretar de redacție V. V. Stan-
ciu, care a dat aprobarea.

I. S. Codreanu.

7) Cas. I, Jurispr. Generală, 1923 no. 144; C. Hamangiu, civ. adn. no. 18, 25, 30, 32, etc.

8) Vezi Cas. I, etc. în C. Hamangiu, art. 1632 no. 16, 19, 24

9) Dreptul, 1892 no. 72.

10) Dreptul, 1892, 82; 1893, 4 în C. Hamangiu, 20, 28, 31, 33 incl. art. 1632. Cas. I, Jurisprudența Generală 1925 no. 1796.

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA
JURISPRUDENȚA
LEGISLATIE

SOCIOLOGIE
ECONOMIE POLITICĂ
FINANȚE

PATRUZECI DE ANI
DE ACTIVITATE
NUMĂR JUBILAR
1892-1931

FONDATOR :
ION S. CODREANU
Avocat

DIRECTOR :
DEM. I. DOBRESCU
Președintele Uniunii Avocaților

COMITETUL DE REDACȚIE :

Traian Alexandrescu, Decanul Baroului de Ilfov ; **Alexandru Cerban**, Profesor Universitar, Avocat ; **Iosif G. Cohen**, Consilier la Consiliul Legislativ, Avocat ; **Gr. Conduratu**, Avocat ; **N. Jac Constantinescu**, Președinte la C. de Apel București ; **E. Cristoforeanu**, Dr. în Drept dela Roma, Avocat ; **René Demogue**, Profesor la Facultatea de Drept din Paris ; **Vintilă Dongoroz**, Conferențiar universitar, Membru în Consiliul de disciplină al Baroului Ilfov ; **D. Găleşescu-Pyk**, Profesor Universitar, Avocat ; **Altred Juvara**, Profesor Universitar, Avocat ; **Ștefan Laday**, Președinte la Consiliul legislativ ; **I. Gr. Perieșeanu**, Directorul Bibliotecii Marilor Procese, Avocat ; **Emil Stan Rappaport**, Consilier la Curtea de Casație din Varșovia ; **C. Sipsom**, Profesor Universitar ; **C. A. Stoeanovici**, Conf. univ., Membru al Consiliului Legislativ ; **Gr. L. Trancu-Iași**, fost Ministru, Avocat ; **Petre Vasilescu**, Profesor Universitar ; **Al. Velescu**, Dr. în Drept, Avocat ; **Albert Wahl**, Profesor la Facultatea de Drept din Paris.

SECRETAR DE REDACȚIE :
E. C. Decusară, Dr. în Drept din Paris, Directorul Statisticeii Judiciare